

Dziennik Urzędowy L 215

Unii Europejskiej

Tom 49

5 sierpnia 2006

Wydanie polskie

Legislacja

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1190/2006 z dnia 4 sierpnia 2006 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1191/2006 z dnia 4 sierpnia 2006 r. zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 1458/2003 otwierające i ustalające zarządzanie kontyngentem taryfowym w sektorze wieprzowiny 3

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1192/2006 z dnia 4 sierpnia 2006 r. wykonujące rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wykazów zakładów zatwierdzonych w państwach członkowskich ⁽¹⁾ 10

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1193/2006 z dnia 4 sierpnia 2006 r. zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 1990/2004 ustanawiające środki przejściowe w sektorze wina w wyniku przystąpienia Węgier do Unii Europejskiej 12

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1194/2006 z dnia 4 sierpnia 2006 r. otwierające destylację w sytuacji kryzysowej, o której mowa w art. 30 rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999, w odniesieniu do win stołowych w Portugalii 13

II Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa

Rada

2006/543/WE:

★ Decyzja Rady z dnia 8 listopada 2005 r. w sprawie podpisania oraz tymczasowego stosowania Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Libańską dotyczącej pewnych aspektów usług lotniczych 15

Umowa między Wspólnotą Europejską a Republiką Libańską dotycząca pewnych aspektów usług lotniczych 17

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2006/544/WE:

- ★ **Decyzja Rady z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie wytycznych dla polityk zatrudnienia państw członkowskich** 26

2006/545/WE:

- ★ **Decyzja Rady z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie równoważności urzędowych badań odmian przeprowadzanych w Chorwacji ⁽¹⁾** 28

Konferencja przedstawicieli rządów państw członkowskich

2006/546/WE, Euratom:

- ★ **Decyzja przedstawicieli rządów państw członkowskich z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie mianowania sędziego Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich** 30

Komisja

2006/547/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 1 sierpnia 2006 r. dotycząca wszczęcia postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 4 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2408/92 w sprawie dostępu przewoźników lotniczych Wspólnoty do wewnątrzwspólnotowych tras lotniczych (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 3516)** 31

2006/548/WE, Euratom:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 2 sierpnia 2006 r. zmieniająca decyzję 2001/844/WE, EWWiS, Euratom** 38

Europejski Bank Centralny

2006/549/WE:

- ★ **Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego z dnia 24 lipca 2006 r. w sprawie wymiany banknotów następującej po nieodwołalnym ustaleniu kursu walutowego w związku z wprowadzeniem waluty euro (EBC/2006/10)** 44

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1190/2006

z dnia 4 sierpnia 2006 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 5 sierpnia 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 sierpnia 2006 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 4 sierpnia 2006 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	44,8
	999	44,8
0707 00 05	052	65,5
	999	65,5
0709 90 70	052	48,9
	999	48,9
0805 50 10	388	70,6
	524	50,3
	528	56,3
	999	59,1
0806 10 10	052	109,1
	204	174,2
	220	190,2
	508	31,3
	999	126,2
0808 10 80	388	87,1
	400	104,7
	508	86,3
	512	89,0
	524	66,4
	528	124,2
	720	81,3
	804	98,1
	999	92,1
0808 20 50	052	125,6
	388	98,3
	512	83,4
	528	73,7
	720	31,1
	804	186,4
0809 20 95	999	99,8
	052	246,5
	400	293,8
	404	365,2
0809 30 10, 0809 30 90	999	301,8
	052	133,4
0809 40 05	999	133,4
	068	110,8
	093	50,3
	098	56,5
	624	124,4
	999	85,5

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1191/2006**z dnia 4 sierpnia 2006 r.****zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 1458/2003 otwierające i ustalające zarządzanie kontyngentem taryfowym w sektorze wieprzowiny**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2759/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wieprzowiny ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 8 ust. 2 i art. 11 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1458/2003 ⁽²⁾ przewiduje otwarcie i zarządzanie kontyngentem taryfowym w sektorze wieprzowiny.
- (2) Porozumienie w formie wymiany listów pomiędzy Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki zgodnie z art. XXIV:6 oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r ⁽³⁾, zatwierdzone decyzją Rady 2006/333/WE ⁽⁴⁾, przewiduje zwiększenie rocznego kontyngentu taryfowego na przywóz wieprzowiny, *erga omnes*, w wysokości 1 430 ton wieprzowiny.
- (3) Odniesienie, które powinno znajdować się we wnioskach o pozwolenia na przywóz, powinno zostać wymienione w różnych językach Wspólnoty.
- (4) W związku z możliwym przystąpieniem Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej w dniu 1 stycznia 2007 r. zaleca się ustalenie innego okresu składania wniosków o pozwolenia na pierwszy kwartał 2007 r.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1458/2003.

- (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wieprzowiny,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1458/2003 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 lit. d) i e) otrzymują następujące brzmienie:
 - „d) sekcja 20 wniosków o pozwolenia zawiera jeden z zapisów znajdujących się w załączniku Ia;
 - e) sekcja 24 pozwoleń zawiera jeden z zapisów znajdujących się w załączniku Ib.”;
- 2) w art. 5 ust. 1 dodaje się akapit w następującym brzmieniu:

„Jednakże na okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 marca 2007 r. wnioski o pozwolenie należy składać przez pierwszych piętnaście dni stycznia 2007 r.”;
- 3) załączniki I–IV zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 sierpnia 2006 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2005 (Dz.U. L 307 z 25.11.2005, str. 2).

⁽²⁾ Dz.U. L 208 z 19.8.2003, str. 3. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 341/2005 (Dz.U. L 53 z 26.2.2005, str. 28).

⁽³⁾ Dz.U. L 124 z 11.5.2006, str. 15.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 124 z 11.5.2006, str. 13.

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Nr porządkowy	Nr grupy	Kod CN	Opis produktu	Należności celne (EUR/tona)	Ilości produktów w tonach od dnia 1 lipca 2006 r.
09.4038	G2	ex 0203 19 55 ex 0203 29 55	Schab z kością i szynka, świeże, chłodzone lub mrożone	250	35 265
09.4039	G3	ex 0203 19 55 ex 0203 29 55	Polędwica świeża, chłodzona lub mrożona	300	5 000
09.4071	G4	1601 00 91 1601 00 99	Kiełbasy, suche lub do smarowania, niegotowane Inne	747 502	} 3 002
09.4072	G5	1602 41 10 1602 42 10 1602 49 11 1602 49 13 1602 49 15 1602 49 19 1602 49 30 1602 49 50	Pozostałe mięso przetworzone lub zakonserwowane, podroby lub krew	784 646 784 646 646 428 375 271	} 6 161
09.4073	G6	0203 11 10 0203 21 10	Tusze i półtusze, świeże, chłodzone lub mrożone	268	15 067
09.4074	G7	0203 12 11 0203 12 19 0203 19 11 0203 19 13 0203 19 15 ex 0203 19 55 0203 19 59 0203 22 11 0203 22 19 0203 29 11 0203 29 13 0203 29 15 ex 0203 29 55 0203 29 59	Kawałki, świeże, chłodzone lub mrożone z kością lub bez kości, z wyjątkiem polędwicy prezentowanej osobno	389 300 300 434 233 434 434 389 300 300 434 233 434 434	} 5 535

ZAŁĄCZNIK IA

Zapisy, o których mowa w art. 4 lit. d)

- Reglamento (CE) n° 1458/2003
 - Nařízení (ES) č. 1458/2003
 - Forordning (EF) nr. 1458/2003
 - Verordnung (EG) Nr. 1458/2003
 - Määrus (EÜ) nr 1458/2003
 - Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1458/2003
 - Regulation (EC) No 1458/2003
 - Règlement (CE) n° 1458/2003
 - Regulamento (CE) n. 1458/2003
 - Regula (EK) Nr. 1458/2003
 - Reglamentas (EB) Nr. 1458/2003
 - 1458/2003/EK rendelet
 - Regolament (KE) Nru 1458/2003
 - Verordening (EG) nr. 1458/2003
 - Rozporządzenie (WE) nr 1458/2003
 - Regulamento (CE) n.º 1458/2003
 - Nariadenie (ES) č. 1458/2003
 - Uredba (ES) št. 1458/2003
 - Asetus (EY) N:o 1458/2003
 - Förordning (EG) nr 1458/2003
-

ZAŁĄCZNIK IB

Zapisy, o których mowa w art. 4 lit. e)

- Derecho de aduana fijado en ... en aplicación del Reglamento (CE) n° 1458/2003
 - clo ve výši ... podle Nařízení (ES) č. 1458/2003
 - toldsats fastsat til ... i henhold til Forordning (EF) nr. 1458/2003
 - Zollsatz, festgesetzt auf ... in Anwendung der Verordnung (EG) Nr. 1458/2003
 - Tollimaks ... vastavalt määrusele (EÜ) nr 1458/2003
 - δασμός καθοριζόμενος σε ... κατ'εφαρμογή του Κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1458/2003
 - Duty of ... pursuant to Regulation (EC) No 1458/2003
 - droit de douane fixé à ... en application du Règlement (CE) n° 1458/2003
 - Dazio doganale fissato in ... in applicazione del Regolamento (CE) n. 1458/2003
 - Nodoklis ... pamatojoties uz Regula (EK) Nr. 1458/2003
 - ... muitas pagal Reglamentas (EB) Nr. 1458/2003
 - ... összegű vám a következő jogszabály értelmében 1458/2003/EK rendelet
 - Obbligu ta' ... konformi ma' Regolament (KE) Nru 1458/2003
 - douanerecht ... op grond van Verordening (EG) nr. 1458/2003
 - Stawka celna ... zgodnie z Rozporządzenie (WE) nr 1458/2003
 - direito aduaneiro fixado em ... nos termos do Regulamento (CE) n.º 1458/2003
 - clo ... podľa Nariadenie (ES) č. 1458/2003
 - Carina ... v skladu z Uredba (ES) št. 1458/2003
 - tulliksi vahvistettu ... seuraavan mukaisesti Asetus (EY) N:o 1458/2003
 - tullavgift fastställd i ... med tillämpning samt något av följande Förordning (EG) nr 1458/2003
-

ZAŁĄCZNIK II

Stosowanie rozporządzenia (WE) nr 1458/2003

Komisja Wspólnot Europejskich – DG ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

Jednostka D.2 – Wprowadzanie środków rynkowych

Sektor wieprzowiny

Wniosek o pozwolenie na przywóz po obniżonej stawce celnej	Data:	Okres:
GATT		

Państwo członkowskie:

Nadawca:

Osoba odpowiedzialna za kontakt:

Telefon:

Faks:

Adresat: AGRID.2

Faks: +32 2 292 17 39

e-mail: AGRI-IMP-PORK@ec.europa.eu

Nr porządkowy	Nr grupy	Ilość objęta wnioskiem (waga produktu w kg)
09.4038	G2	
09.4039	G3	
09.4071	G4	
09.4072	G5	
09.4073	G6	
09.4074	G7	

ZAŁĄCZNIK III

Stosowanie rozporządzenia (WE) nr 1458/2003

Komisja Wspólnot Europejskich – DG ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

Jednostka D.2 – Wprowadzanie środków rynkowych

Sektor wieprzowiny

Wniosek o pozwolenie na przywóz po obniżonej stawce
celnej

Data:

Okres:

GATT

Państwo członkowskie:

Nr porządkowy	Nr grupy	Kod CN	Wnioskodawca (nazwa i adres)	Ilość (waga produktu w kg)	Kraj pochodzenia
09.4038	G2				
			Ogółem		
09.4039	G3				
			Ogółem		
09.4071	G4				
			Ogółem		
09.4072	G5				
			Ogółem		
09.4073	G6				
			Ogółem		
09.4074	G7				
			Ogółem		

ZAŁĄCZNIK IV

Stosowanie rozporządzenia (WE) nr 1458/2003

Komisja Wspólnot Europejskich – DG ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

Jednostka D.2 – Wprowadzanie środków rynkowych

Sektor wieprzowiny

INFORMACJA DOTYCZĄCA FAKTYCZNYCH PRZYWOZÓW

Państwo członkowskie:

Stosowanie art. 5 ust. 11 rozporządzenia (WE) nr 1458/2003

Ilość produktów (waga produktu w kg) rzeczywiście przywiezionych:

Adresat: AGRI.D.2

Faks: +32 2 292 17 39

e-mail: AGRI-IMP-PORK@ec.europa.eu

Nr porządkowy	Nr grupy	Ilość rzeczywiście wprowadzona do swobodnego obrotu	Kraj pochodzenia
09.4038	G2		
09.4039	G3		
09.4071	G4		
09.4072	G5		
09.4073	G6		
09.4074	G7		

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1192/2006**z dnia 4 sierpnia 2006 r.****wykonujące rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wykazów zakładów zatwierdzonych w państwach członkowskich****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 26 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 wprowadza szczególne wymagania dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi.
- (2) Aby uniknąć ryzyka rozproszenia czynników chorobotwórczych i/lub pozostałości substancji szkodliwych, rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 przewiduje, że produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego winny być przetworzone, przechowywane i trzymane oddzielnie w zatwierdzonym i nadzorowanym zakładzie wyznaczonym przez zainteresowane państwo członkowskie lub winny zostać usunięte w odpowiedni sposób. W rozdziałach III i IV tego rozporządzenia określono wymagania dotyczące zatwierdzania tego rodzaju zakładów.
- (3) Artykuł 26 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 stanowi, że państwa członkowskie prowadzą aktualne wykazy zakładów zatwierdzonych zgodnie z tym rozporządzeniem.

- (4) Zgodnie z tym niezbędne jest określenie przepisów wykonawczych dotyczących wykazów zatwierdzonych zakładów, włącznie z przedstawieniem informacji zawartych w takich wykazach na krajowych witrynach internetowych dostępnych dla Komisji i ludności. Niezbędne jest również stworzenie prowadzonej przez Komisję witryny internetowej zawierającej takie wykazy.

- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik do niniejszego rozporządzenia określa przepisy wykonawcze dotyczące wykazów zakładów zatwierdzonych, o których mowa w art. 26 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 lipca 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 sierpnia 2006 r.

W imieniu Komisji

Markos KYPRIANOU

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 208/2006 (Dz.U. L 36 z 8.2.2006, str. 25).

ZAŁĄCZNIK

WYKAZ ZAKŁADÓW ZATWIERDZONYCH, O KTÓRYCH MOWA W ART. 26 UST. 4 ROZPORZĄDZENIA (WE) NR 1774/2002**1. DOSTĘP DO WYKAZÓW ZAKŁADÓW ZATWIERDZONYCH**

W celu pomocy państwom członkowskim w udostępnianiu pozostałym państwom członkowskim i ogółowi społeczeństwa aktualnych wykazów zatwierdzonych zakładów, o których mowa w art. 26 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 („zakłady zatwierdzone”), Komisja zapewni witrynę internetową, na której każde państwo członkowskie zamieści link do krajowej witryny internetowej prowadzonej przez każde państwo członkowskie, jak określono w pkt 2.1 lit. a) niniejszego załącznika.

2. FORMAT KRAJOWYCH WITRYN INTERNETOWYCH**2.1. Główne wykazy w witrynach krajowych**

- a) Każde państwo członkowskie przekazuje Komisji link wraz z adresem internetowym odsyłający do witryny krajowej zawierającej główne wykazy wszystkich zakładów zatwierdzonych z jego terytorium („główne wykazy”).
- b) Każdy główny wykaz mieści się na jednej stronie i jest sporządzony w jednym lub więcej języków urzędowych Wspólnoty.

2.2. Organizacja witryn krajowych

- a) Witryny internetowe, o których mowa w pkt 2.1 lit. a) niniejszego załącznika, są opracowywane przez centralny właściwy organ lub, w stosownych przypadkach, przez jeden z innych organów, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. i) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.
- b) Główny wykaz, o którym mowa w pkt 2.1 lit. a) zawiera linki do innych stron internetowych umieszczonych w tej samej witrynie, zawierającej wykaz zakładów zatwierdzonych.

Jednakże, w przypadku gdy określone wykazy zakładów zatwierdzonych nie są utrzymywane przez centralne właściwe organy, o których mowa w pkt 2.2 lit. a), główny wykaz zawiera linki do innych witryn internetowych zawierających tego rodzaju wykazy i prowadzonych przez jakiegokolwiek inne właściwe organy, jednostki lub, w stosownych przypadkach, instytucje.

3. UKŁAD I KODY KRAJOWYCH WYKAZÓW ZAKŁADÓW ZATWIERDZONYCH

Określa się układ graficzny wykazów krajowych wraz z odpowiednimi informacjami i kodami w celu zagwarantowania szerokiego dostępu do informacji na temat zatwierdzonych zakładów oraz w celu poprawy czytelności wykazów krajowych.

4. SPECYFIKACJE TECHNICZNE

Zadania i działania określone w pkt 2 i 3 są realizowane zgodnie ze specyfikacjami technicznymi publikowanymi przez Komisję na jej stronach internetowych.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1193/2006**z dnia 4 sierpnia 2006 r.****zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 1990/2004 ustanawiające środki przejściowe
w sektorze wina w wyniku przystąpienia Węgier do Unii Europejskiej**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Traktat o Przystąpieniu Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji,

uwzględniając Akt przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji, w szczególności jego art. 41 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 27 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina⁽¹⁾ stanowi, że każda osoba prawna i każda osoba fizyczna lub grupa osób, która wyprodukowała wino, jest zobowiązana dostarczyć do destylacji wszystkie produkty uboczne pochodzące z tej produkcji wina.
- (2) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1623/2000 z dnia 25 lipca 2000 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do mechanizmów rynkowych⁽²⁾ ustanawia zasady zastosowania wymienionego obowiązku destylacji oraz w art. 49 niektóre możliwości odstępstwa od tego obowiązku.

- (3) Węgry przyjęły środki niezbędne do zastosowania wymienionego obowiązku destylacji. Jednak wydajność gorzelni na Węgrzech nie jest obecnie wystarczająca, aby destylować całość produktów ubocznych.

- (4) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1990/2004⁽³⁾ upoważniło Węgry do wyłączenia niektórych kategorii producentów z obowiązku destylacji produktów ubocznych pochodzących z produkcji wina w roku winiarskim 2004/2005. Upoważnienie to zostało przedłużone na rok winiarski 2005/2006. W świetle sytuacji opisanej powyżej należy ponownie przedłużyć wymienione upoważnienie na rok winiarski 2006/2007.

- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1990/2004.

- (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1990/2004 wyrazy „w roku winiarskim 2004/2005 i 2005/2006” zastępuje się słowami „w latach winiarskich 2004/2005, 2005/2006 i 2006/2007”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 sierpnia 2006 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2165/2005 (Dz.U. L 345 z 28.12.2005, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 194 z 31.7.2000, str. 45. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1820/2005 (Dz.U. L 293 z 9.11.2005, str. 8).

⁽³⁾ Dz.U. L 344 z 20.11.2004, str. 8. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1215/2005 (Dz.U. L 199 z 29.7.2005, str. 31).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1194/2006**z dnia 4 sierpnia 2006 r.****otwierające destylację w sytuacji kryzysowej, o której mowa w art. 30 rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999, w odniesieniu do win stołowych w Portugalii**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina⁽¹⁾, w szczególności jego art. 33 ust. 1 akapit drugi lit. f),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 przewiduje możliwość otwarcia destylacji w sytuacji kryzysowej w przypadku powstania na rynku zakłóceń spowodowanych poważnymi nadwyżkami. Środek ten można ograniczyć do niektórych kategorii wina lub niektórych obszarów produkcji oraz można go stosować na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego w odniesieniu do win gatunkowych produkowanych w określonych regionach (psr.).
- (2) Portugalia wystąpiła o otwarcie destylacji w sytuacji kryzysowej w odniesieniu do win stołowych produkowanych na jej terytorium.
- (3) Stwierdzono poważne nadwyżki na rynku wina stołowego w Portugalii, które znajdują wyraz w spadku cen i niepokojącym wzroście poziomu zapasów na koniec roku gospodarczego 2005/2006. W celu odwrócenia tego niekorzystnego trendu i naprawienia w ten sposób trudnej sytuacji na rynku zapasy wina stołowego powinny zostać zmniejszone do poziomu, jaki można uznać za normalny pod względem zaspokojenia potrzeb rynku.
- (4) Ponieważ warunki ustanowione w art. 30 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 zostały spełnione, należy przewidzieć otwarcie destylacji w sytuacji kryzysowej w odniesieniu do wina stołowego w ilości nieprzekraczającej 200 000 hektolitrów.
- (5) Destylacja w sytuacji kryzysowej otwarta na mocy niniejszego rozporządzenia powinna być zgodna z warunkami określonymi w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1623/2000 z dnia 25 lipca 2000 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do mechanizmów rynkowych⁽²⁾, które odnoszą się do destylacji przewidzianej w art. 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999. Ponadto stosuje się

także inne przepisy rozporządzenia (WE) nr 1623/2000, w szczególności te, które dotyczą dostawy alkoholu do agencji interwencyjnej oraz wypłaty zaliczki.

- (6) Cena, jaką destylatorzy są zobowiązani zapłacić producentom, powinna być ustalona na poziomie pozwalającym na przewyższenie zakłóceń na rynku, poprzez umożliwienie producentom skorzystania z możliwości, jakie daje ten środek.
- (7) W celu uniknięcia zakłóceń na rynku alkoholu spożywczego, który otrzymywany jest przede wszystkim w wyniku destylacji przewidzianej w art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, produktem destylacji interwencyjnej może być jedynie alkohol surowy lub neutralny, podlegający obowiązkowej dostawie do agencji interwencyjnej.
- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Destylacja w sytuacji kryzysowej, o której mowa w art. 30 rozporządzenia (WE) nr 1493/1999, zostaje niniejszym otwarta dla wina stołowego w Portugalii w ilości nieprzekraczającej 200 000 hektolitrów, zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1623/2000 dotyczącymi tego rodzaju destylacji.

Artykuł 2

Każdy producent może zawrzeć umowę na dostawę określoną w art. 65 rozporządzenia (WE) nr 1623/2000 (zwaną dalej „umową”) począwszy od dnia 16 sierpnia 2006 r. do dnia 15 września 2006 r.

Do umów dołącza się dowód wniesienia zabezpieczenia w wysokości 5 EUR za hektolitr.

Umowy nie podlegają cesji.

Artykuł 3

1. W przypadku gdy całkowita ilość wina, objęta umowami przedstawionymi w agencji interwencyjnej, przekracza ilość ustaloną w art. 1, państwo członkowskie ustala stopę obniżki, jaką stosuje się do powyższych umów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2165/2005 (Dz.U. L 345 z 28.12.2005, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 194 z 31.7.2000, str. 45. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1820/2005 (Dz.U. L 293 z 9.11.2005, str. 8).

2. Państwo członkowskie podejmuje niezbędne kroki administracyjne dla zatwierdzenia powyższych umów najpóźniej dnia 31 października 2006 r. W zatwierdzeniu określa się stosowaną stopę obniżki oraz dopuszczalną ilość wina na umowę i zastrzega, że producent może odstąpić od umowy w przypadku zastosowania stopy obniżki.

Państwo członkowskie powiadamia Komisję o ilości wina objętej zatwierdzonymi umowami do dnia 15 listopada 2006 r.

3. Państwo członkowskie może ograniczyć liczbę umów, jakie poszczególni producenci mogą zawrzeć w ramach niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

1. Ilości wina stanowiące przedmiot zatwierdzonych umów muszą zostać dostarczone do destylarni najpóźniej dnia 15 lutego 2007 r. Zgodnie z art. 6 ust. 1 uzyskany alkohol musi zostać dostarczony do agencji interwencyjnej najpóźniej dnia 15 maja 2007 r.

2. Zabezpieczenie zwraca się proporcjonalnie do dostarczonych ilości na podstawie przedstawionego przez producenta dowodu dostawy do destylarni.

Zabezpieczenie ulega przepadkowi, jeżeli dostawa nie nastąpiła w terminie ustalonym w ust. 1.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 sierpnia 2006 r.

Artykuł 5

Minimalna cena skupu wina dostarczonego do destylacji na podstawie niniejszego rozporządzenia wynosi 1,914 EUR za % obj. na hektolitr.

Artykuł 6

1. Destylatorzy dostarczają do agencji interwencyjnej produkt uzyskany w wyniku destylacji. Produkt ten ma rzeczywistą objętościową zawartość alkoholu co najmniej 92 %.

2. Cena, którą agencja interwencyjna jest zobowiązana zapłacić destylatorom za dostarczony alkohol surowy, wynosi 2,281 EUR za % obj. na hektolitr. Płatność dokonywana jest zgodnie z art. 62 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1623/2000.

Destylatorzy mogą otrzymać zaliczkę na poczet tej kwoty w wysokości 1,122 EUR za % obj. na hektolitr. W takim przypadku zaliczkę odejmuje się od ceny faktycznie zapłaconej. Mają zastosowanie art. 66 i 67 rozporządzenia (WE) nr 1623/2000.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 16 sierpnia 2006 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 8 listopada 2005 r.

w sprawie podpisania oraz tymczasowego stosowania Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Libańską dotyczącej pewnych aspektów usług lotniczych

(2006/543/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

- (3) Umowa wynegocjowana przez Komisję powinna zostać podpisana i stosowana tymczasowo, z zastrzeżeniem możliwości jej zawarcia w późniejszym terminie,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 80 ust. 2 w związku z art. 300 ust. 2 zdanie pierwsze akapitu pierwszego,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

uwzględniając wniosek Komisji,

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Wspólnoty podpisanie Umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Libańską dotyczącej pewnych aspektów usług lotniczych, z zastrzeżeniem decyzji Rady w sprawie zawarcia tej Umowy.

a także mając na uwadze, co następuje:

Tekst Umowy jest załączony do niniejszej decyzji.

- (1) Dnia 5 czerwca 2003 r. Rada upoważniła Komisję do rozpoczęcia negocjacji z państwami trzecimi w sprawie zastąpienia pewnych postanowień obecnie obowiązujących umów dwustronnych umową wspólnotową.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady zostaje niniejszym upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania Umowy w imieniu Wspólnoty, z zastrzeżeniem jej zawarcia.

- (2) Komisja wynegocjowała w imieniu Wspólnoty Umowę z Republiką Libańską dotyczącą pewnych aspektów usług lotniczych zgodnie z mechanizmami i dyrektywami zawartymi w Załączniku do decyzji Rady upoważniającej Komisję do rozpoczęcia negocjacji z państwami trzecimi w sprawie zastąpienia pewnych postanowień obecnie obowiązujących umów dwustronnych umową wspólnotową.

Artykuł 3

Do czasu wejścia w życie, Umowa jest stosowana tymczasowo od pierwszego dnia pierwszego miesiąca następującego po dniu, w którym Strony dokonały wzajemnej notyfikacji zakończenia niezbędnych w tym celu procedur.

Artykuł 4

Przewodniczący Rady zostaje niniejszym upoważniony do dokonania notyfikacji przewidzianej w art. 8 ust. 2 Umowy.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 listopada 2005 r.

W imieniu Rady

G. BROWN

Przewodniczący

UMOWA**między Wspólnotą Europejską a Republiką Libańską dotycząca pewnych aspektów usług lotniczych**

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

z jednej strony, oraz

REPUBLIKA LIBAŃSKA,

z drugiej strony,

(zwane dalej „Stronami”),

STWIERDZAJĄC, że zostały zawarte umowy dwustronne dotyczące usług lotniczych między kilkoma państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Republiką Libańską, zawierające postanowienia sprzeczne z prawem wspólnotowym,

STWIERDZAJĄC, że Wspólnota Europejska ma wyłączną kompetencję w zakresie poszczególnych aspektów, które mogą zostać włączone do umów dwustronnych dotyczących usług lotniczych między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a państwami trzecimi,

STWIERDZAJĄC, że na podstawie prawa Wspólnoty Europejskiej przewoźnicy lotniczy ze Wspólnoty ustanowieni w jednym z państw członkowskich mają prawo niedyskryminacyjnego dostępu do tras lotniczych między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a państwami trzecimi,

UWZGLĘDNIAJĄC umowy między Wspólnotą Europejską a pewnymi państwami trzecimi przewidujące dla obywateli tych państw trzecich możliwość nabywania prawa własności przewoźników lotniczych posiadających licencje wydane zgodnie z prawem Wspólnoty Europejskiej,

UZNAJĄC, że postanowienia umów dwustronnych dotyczących usług lotniczych między państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej a Republiką Libańską, które są niezgodne z prawem Wspólnoty Europejskiej, muszą być doprowadzone do pełnej zgodności z tym prawem w celu ustanowienia solidnej podstawy prawnej dla świadczenia usług lotniczych między Wspólnotą Europejską a Republiką Libańską, a także w celu zachowania kontynuacji świadczenia takich usług lotniczych,

STWIERDZAJĄC, że w ramach niniejszych negocjacji celem Wspólnoty Europejskiej nie jest wywarcie wpływu na ogólne natężenie ruchu powietrznego między Wspólnotą Europejską a Republiką Libańską ani naruszenie równowagi między przewoźnikami lotniczymi ze Wspólnoty a przewoźnikami lotniczymi z Republiki Libańskiej, ani negocjowanie zmian w postanowieniach obecnie obowiązujących umów dwustronnych dotyczących praw przewozowych,

UZGODNILI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1**Postanowienia ogólne**

1. Do celów niniejszej Umowy „państwa członkowskie” oznacza państwa członkowskie Wspólnoty Europejskiej.

2. Zawarte w umowach wymienionych w załączniku 1 odniesienia do obywateli państwa członkowskiego będącego stroną takiej umowy są rozumiane jako odniesienia do obywateli państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej.

3. Zawarte w umowach wymienionych w załączniku 1 odniesienia do przewoźników lotniczych lub linii lotniczych pochodzących z państwa członkowskiego będącego stroną takiej umowy są rozumiane jako odniesienia do przewoźników

lotniczych lub linii lotniczych wyznaczonych przez to państwo członkowskie.

Artykuł 2**Wyznaczenie przez państwo członkowskie**

1. Postanowienia zawarte w ustępach 2 i 3 niniejszego artykułu zastępują odpowiednie postanowienia w artykułach wymienionych odpowiednio w załączniku II (a) i (b) w stosunku, odpowiednio, do wyznaczenia przez zainteresowane państwo członkowskie przewoźnika lotniczego, jego upoważnień oraz pozwoleń udzielonych przez Republikę Libanu oraz odmowy, cofnięcia, zawieszenia, lub ograniczenia wspomnianych upoważnień lub pozwoleń udzielonych przewoźnikowi lotniczemu.

2. Po otrzymaniu wyznaczenia dokonanego przez państwo członkowskie Republika Libańska udziela właściwych upoważnień i zezwoleń w najkrótszym przewidzianym przez procedury terminie, pod warunkiem, że:

- i) przewoźnik lotniczy jest ustanowiony na terytorium wyznaczającego państwa członkowskiego, zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską, i posiada ważne zezwolenie eksploatacyjne zgodnie z prawem Wspólnoty Europejskiej;
- ii) państwo członkowskie odpowiedzialne za wydanie certyfikatu operatora lotniczego sprawuje i utrzymuje skuteczną kontrolę regulacyjną nad przewoźnikiem lotniczym, a właściwa władza lotnicza jest wyraźnie określona w wyznaczeniu; i
- iii) przewoźnik lotniczy jest i pozostaje własnością, bezpośrednio lub poprzez udział większościowy, państw członkowskich lub obywateli państw członkowskich, lub innych państw wymienionych w załączniku II lub obywateli tych państw, i pozostaje pod stałą i skuteczną kontrolą tych państw lub obywateli.

3. Republika Libańska może odmówić, cofnąć, zawiesić lub ograniczyć upoważnienia lub zezwolenia wydane przewoźnikowi lotniczemu wyznaczonemu przez państwo członkowskie, jeżeli:

- i) przewoźnik lotniczy nie jest ustanowiony na terytorium wyznaczającego państwa członkowskiego, zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską, lub nie posiada ważnego zezwolenia eksploatacyjnego zgodnie z prawem Wspólnoty Europejskiej;
- ii) państwo członkowskie odpowiedzialne za wydanie certyfikatu operatora lotniczego nie sprawuje ani nie utrzymuje skutecznej kontroli regulacyjnej nad przewoźnikiem lotniczym lub właściwa władza lotnicza nie jest wyraźnie określona w wyznaczeniu; lub
- iii) przewoźnik lotniczy nie stanowi własności i nie pozostaje pod skuteczną kontrolą, bezpośrednio lub poprzez udział większościowy, państw członkowskich lub obywateli państw członkowskich, lub innych państw wymienionych w załączniku III lub obywateli tych innych państw.

Wykonując swoje prawa na mocy niniejszego ustępu, Republika Libańska nie dyskryminuje przewoźników lotniczych pochodzących ze Wspólnoty ze względu na ich narodowość.

Artykuł 3

Prawa dotyczące kontroli regulacyjnej

1. Postanowienia ust. 2 niniejszego artykułu uzupełniają artykuły wymienione w załączniku II lit. c).

2. Jeżeli państwo członkowskie wyznaczyło przewoźnika lotniczego, nad którym kontrolę regulacyjną sprawuje i utrzymuje inne państwo członkowskie, prawa Republiki Libańskiej zgodnie z postanowieniami dotyczącymi bezpieczeństwa zawartymi w umowie między państwem członkowskim, które wyznaczyło danego przewoźnika lotniczego, a Republiką Libańską będą miały również zastosowanie w stosunku do przyjmowania, wykonywania lub utrzymywania norm bezpieczeństwa przez to inne państwo członkowskie oraz w stosunku do zezwolenia na prowadzenie działalności przez tego przewoźnika lotniczego.

Artykuł 4

Opodatkowanie paliwa lotniczego

1. Postanowienia ust. 2 niniejszego artykułu uzupełniają odpowiednie postanowienia artykułów wymienionych w załączniku II lit. d).

2. Nie naruszając jakichkolwiek innych postanowień stanowiących inaczej, żadne z postanowień umów wymienionych w załączniku II lit. d) nie uniemożliwia państwu członkowskiemu nałożenia podatków, należności, opłat lub obciążeń na paliwo dostarczane na jego terytorium do użytku w statkach powietrznych wyznaczonego przewoźnika lotniczego pochodzącego z Republiki Libańskiej, który obsługuje trasy między punktem znajdującym się na terytorium tego państwa członkowskiego a innym punktem znajdującym się na terytorium tego lub innego państwa członkowskiego.

Artykuł 5

Taryfy przewozowe w obrębie Wspólnoty Europejskiej

1. Postanowienia ust. 2 niniejszego artykułu uzupełniają artykuły wymienione w załączniku II lit. e).

2. Taryfy należne za przewóz w całości w obrębie Wspólnoty Europejskiej, nakładane przez przewoźnika lotniczego/przewoźników lotniczych wyznaczonego/wyznaczonych przez Republikę Libańską zgodnie z umową wymienioną w załączniku 1 zawierającą postanowienie wymienione w załączniku II lit. e), podlegają prawu Wspólnoty Europejskiej.

Artykuł 6

Załączniki do Umowy

Załączniki do niniejszej Umowy stanowią jej integralną część.

Artykuł 7

Zmiany lub poprawki

Zmiany lub poprawki do niniejszej Umowy mogą zostać dokonane przez Strony w każdej chwili za ich obopólną zgodą.

Artykuł 8**Wejście w życie i tymczasowe stosowanie**

1. Niniejsza Umowa wchodzi w życie po wzajemnym, pisemnym notyfikowaniu przez Strony zakończenia ich wewnętrznych procedur niezbędnych do jej wejścia w życie.

2. Nie naruszając ust. 1, Strony zgadzają się na tymczasowe stosowanie niniejszej Umowy od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu, w którym Strony dokonały wzajemnej notyfikacji zakończenia niezbędnych w tym celu procedur.

3. Umowy oraz inne ustalenia między państwami członkowskimi a Republiką Libańską, które w dniu podpisania niniejszej Umowy nie weszły jeszcze w życie i nie są tymczasowo stosowane,

są wymienione w załączniku I lit. b). Niniejsza Umowa stosuje się do wszystkich takich umów i ustaleń z dniem ich wejścia w życie lub tymczasowego stosowania.

Artykuł 9**Wygaśnięcie**

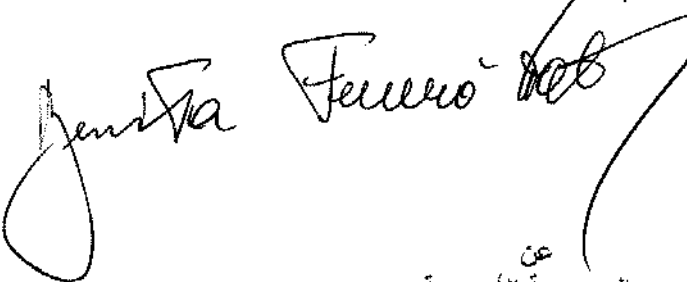
1. W przypadku wygaśnięcia umowy wymienionej w załączniku I, wygasają jednocześnie wszystkie postanowienia niniejszej Umowy odwołujące się do umowy wymienionej w załączniku I.

2. W przypadku wygaśnięcia wszystkich umów wymienionych w załączniku I, wygasa jednocześnie niniejsza Umowa.

W DOWÓD CZEGO niżej podpisani, będący należycie upoważnionymi, złożyli podpisy pod niniejszą Umową.

Sporządzono w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, w Bejrucie, dnia siódmego lipca roku dwa tysiące szóstego w językach: angielskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim, włoskim i arabskim.

Por la Comunidad Europea
 Za Evropské společenství
 For Det Europæiske Fællesskab
 Für die Europäische Gemeinschaft
 Euroopa Ühenduse nimel
 Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα
 For the European Community
 Pour la Communauté européenne
 Per la Comunità europea
 Eiropas Kopienas vārdā
 Europos bendrijos vardu
 Az Európai Közösség részéről
 Għall-Komunità Ewropea
 Voor de Europese Gemeenschap
 W imieniu Wspólnoty Europejskiej
 Pela Comunidade Europeia
 Za Európske spoločenstvo
 Za Evropsko skupnost
 Euroopan yhteisön puolesta
 För Europeiska gemenskapen

 عن
 المجموعة الأوروبية

Por la República Libanesa
 Za Libanonskou republiku
 For Den Libanesiske Republik
 Für die Libanesische Republik
 Liibanoni Vabariigi nimel
 Για τη Δημοκρατία του Λιβάνου
 For the Republic of Lebanon
 Pour la République libanaise
 Per la Repubblica del Libano
 Libānas Republikas vārdā
 Libano Respublikos vardu
 A Libanoni Köztársaság részéről
 Għar-repubblika tal-Libanu
 Voor de Republiek Libanon
 W imieniu Republiki Libańskiej
 Pela República do Líbano
 Za Libanonskú republiku
 Za Republika Libanon
 Libanonin tasavallan puolesta
 För Republiken Libanon

 عن
 الجمهورية اللبنانية

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz umów, o których mowa w art. 1 niniejszej umowy

- a) Umowy dotyczące usług lotniczych między Republiką Libańską a państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej, które w dniu podpisania niniejszej Umowy były zawarte, podpisane lub tymczasowo stosowane:
- Umowa między Austriackim Rządem Federalnym a Rządem Republiki Libańskiej dotycząca usług lotniczych świadczonych na ich terytoriach oraz poza nimi, podpisana w Bejrucie dnia 2 kwietnia 1969 r., z późniejszymi zmianami, zwana dalej „Umową Liban–Austria”;
 - Umowa między Rządem Królestwa Belgii a Rządem Republiki Libańskiej dotycząca usług lotniczych świadczonych na ich terytoriach oraz poza nimi, podpisana w Bejrucie dnia 24 grudnia 1953 r., z późniejszymi zmianami, zwana dalej „Umową Liban–Belgia”;
 - Umowa dotycząca usług lotniczych między Rządem Republiki Cypryjskiej a Rządem Republiki Libańskiej, parafowana dnia 23 maja 1996 r., zwana dalej „Projektem Umowy Liban–Cypr”;
 - Umowa o transporcie lotniczym między Rządem Republiki Czeskiej a Rządem Republiki Libańskiej, podpisana w Bejrucie dnia 22 września 2003 r., zwana dalej „Umową Liban–Republika Czeska”;
 - Umowa o transporcie lotniczym między Danią a Libanem, podpisana w Bejrucie dnia 21 października 1955 r., zwana dalej „Umową Liban–Dania”;
 - Projekt umowy o transporcie lotniczym między Rządem Republiki Francuskiej a Rządem Republiki Libańskiej, parafovany i załączony do zatwierdzonego protokołu uzgodnień ze spotkania konsultacyjnego między delegacjami reprezentującymi Rządy Republiki Francuskiej i Republiki Libańskiej, podpisany w Paryżu dnia 24 czerwca 1998 r., zwany dalej „Projektem Umowy Liban–Francja”;
 - Umowa o transporcie lotniczym między Republiką Federalną Niemiec a Republiką Libańską, podpisana w Bejrucie dnia 15 marca 1961 r., z późniejszymi zmianami, zwana dalej „Umową Liban–Niemcy”;
 - Projekt umowy dotyczącej usług lotniczych między Republiką Federalną Niemiec a Rządem Republiki Libańskiej, parafovany oraz załączony do zatwierdzonego protokołu uzgodnień, podpisany w Bonn dnia 16 stycznia 2002 r., zwany dalej „Projektem zmienionej Umowy Liban–Niemcy”;
 - Umowa między Rządem Królestwa Grecji a Rządem Republiki Libańskiej dotycząca rozpoczęcia świadczenia usług lotniczych między ich terytoriami, podpisana w Bejrucie dnia 6 września 1948 r., zwana dalej „Umową Liban–Grecja”;
 - Umowa między Rządem Węgierskiej Republiki Ludowej a Republiką Libańską dotycząca cywilnego transportu lotniczego, podpisana w Bejrucie dnia 15 stycznia 1966 r., zwana dalej „Umową Liban–Węgry”;
 - Umowa o transporcie lotniczym między Rządem Republiki Włoskiej a Rządem Republiki Libańskiej, podpisana w Bejrucie dnia 24 stycznia 1949 r., z późniejszymi zmianami, zwana dalej „Umową Liban–Włochy”;
 - Umowa dotycząca usług lotniczych pomiędzy Rządem Republiki Libańskiej a Rządem Wielkiego Księstwa Luksemburga, parafovana i załączona jako załącznik B do poufnego protokołu ustaleń, podpisana w Bejrucie dnia 23 października 1998 r., zwana dalej „Projektem Umowy Liban–Luksemburg”;
 - Projekt umowy dotyczącej usług lotniczych między Rządem Malty a Rządem Republiki Libańskiej, parafovany i załączony jako załącznik B do uzgodnionego protokołu, podpisany w Bejrucie dnia 30 kwietnia 1999 r., zwany dalej „Projektem Umowy Liban–Malta”;
 - Umowa o transporcie lotniczym między Królestwem Niderlandów a Republiką Libańską, podpisana w Bejrucie dnia 20 września 1949 r., zwana dalej „Umową Liban–Królestwo Niderlandów”;
 - Umowa dotycząca usług lotniczych między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Republiki Libańskiej, podpisana w Bejrucie dnia 25 kwietnia 1966 r., zwana dalej „Umową Liban–Polska”;

- Umowa o transporcie lotniczym między Szwecją a Libanem, podpisana w Bejrucie dnia 23 marca 1953 r., zwana dalej „Umową Liban–Szwecja”;
 - Umowa między Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej a Rządem Republiki Libańskiej dotycząca usług lotniczych świadczonych między ich terytoriami oraz poza nimi, podpisana w Bejrucie dnia 15 sierpnia 1951 r., z późniejszymi zmianami, zwana dalej „Umową Liban–Zjednoczone Królestwo”.
- b) Umowy dotyczące usług lotniczych i inne ustalenia paraflowane lub podpisane między Republiką Libańską a państwami członkowskimi Wspólnoty Europejskiej, które w dniu podpisania niniejszej Umowy nie weszły jeszcze w życie lub nie były tymczasowo stosowane:
- Projekt umowy o transporcie lotniczym między Królestwem Hiszpanii a Republiką Libańską, paraflowany w Madrycie dnia 21 sierpnia 1997 r., zwany dalej „Projektem Umowy Liban–Hiszpania”.
-

ZAŁĄCZNIK II

Wykaz artykułów zawartych w umowach wymienionych w załączniku 1, o których mowa w art. 2–5 niniejszej Umowy

a) Wyznaczenie przez państwo członkowskie:

- Artykuł 3 Umowy Liban–Austria;
- Artykuł 3 Umowy Liban–Belgia;
- Artykuł 4 Projektu Umowy Liban–Cypr;
- Artykuł 3 Umowy Liban–Republika Czeska;
- Artykuł 3 Projektu Umowy Liban–Francja;
- Artykuł 3 Umowy Liban–Niemcy;
- Artykuł 3 Umowy Liban–Węgry;
- Artykuł 3 Projektu Umowy Liban–Luksemburg;
- Artykuł 6 Projektu Umowy Liban–Malta;
- Artykuł 3 Umowy Liban–Polska;
- Artykuł 3 Projektu Umowy Liban–Hiszpania;
- Artykuł 4 Umowy Liban–Zjednoczone Królestwo.

b) Odmowa, cofnięcie, zawieszenie lub ograniczenie upoważnień lub zezwoleń:

- Artykuł 4 Umowy Liban–Austria;
- Artykuł 3 Umowy Liban–Belgia;
- Artykuł 5 Projektu Umowy Liban–Cypr;
- Artykuł 4 Umowy Liban–Republika Czeska;
- Artykuł 5 Umowy Liban–Dania;
- Artykuł 4 Projektu Umowy Liban–Francja;
- Artykuł 4 Umowy Liban–Niemcy;
- Artykuł 6 Umowy Liban–Grecja;
- Artykuł 4 Umowy Liban–Węgry;
- Artykuł 6 Umowy Liban–Włochy;
- Artykuł 4 Projektu Umowy Liban–Luksemburg;
- Artykuł 7 Projektu Umowy Liban–Malta;
- Artykuł 6 Umowy Liban–Niderlandy;
- Artykuł 3 Umowy Liban–Polska;
- Artykuł 4 Projektu Umowy Liban–Hiszpania;
- Artykuł 5 Umowy Liban–Szwecja;
- Artykuł 4 Umowy Liban–Zjednoczone Królestwo.

c) Kontrola regulacyjna:

- Artykuł 7a Umowy Liban–Austria;
- Artykuł 7 Umowy Liban–Republika Czeska;
- Artykuł 8 Projektu Umowy Liban–Francja;
- Artykuł 7 Projektu Umowy Liban–Luksemburg;
- Artykuł 6 Projektu zmienionej Umowy Liban–Niemcy;

d) Opodatkowanie paliwa lotniczego:

- Artykuł 5 Umowy Liban–Austria;
- Artykuł 4 Umowy Liban–Belgia;
- Artykuł 7 Projektu Umowy Liban–Cypr;
- Artykuł 8 Umowy Liban–Republika Czeska;
- Artykuł 9 Umowy Liban–Dania;
- Artykuł 10 Projektu Umowy Liban–Francja;
- Artykuł 6 Umowy Liban–Niemcy;
- Artykuł 10 Projektu zmienionej Umowy Liban–Niemcy;
- Artykuł 3 Umowy Liban–Grecja;
- Artykuł 14 Umowy Liban–Węgry;
- Artykuł 3 Umowy Liban–Włochy;
- Artykuł 8 Projektu Umowy Liban–Luksemburg;
- Artykuł 9 Projektu Umowy Liban–Malta;
- Artykuł 6 Umowy Liban–Polska;
- Artykuł 5 Projektu Umowy Liban–Hiszpania;
- Artykuł 9 Umowy Liban–Szwecja;
- Artykuł 5 Umowy Liban–Zjednoczone Królestwo.

e) Opłaty za przewóz w obrębie Wspólnoty Europejskiej:

- Artykuł 9 Umowy Liban–Austria;
 - Artykuł 7 Umowy Liban–Belgia;
 - Artykuł 16 Projektu Umowy Liban–Cypr;
 - Artykuł 12 Umowy Liban–Republika Czeska;
 - Artykuł 7 Umowy Liban–Dania;
 - Artykuł 14 Projektu Umowy Liban–Francja;
 - Artykuł 9 Umowy Liban–Niemcy;
 - Artykuł 14 Projektu zmienionej Umowy Liban–Niemcy;
 - Artykuł 7 Umowy Liban–Węgry;
 - Artykuł 13 Projektu Umowy Liban–Luksemburg;
 - Artykuł 14 Projektu Umowy Liban–Malta;
 - Artykuł 10 Umowy Liban–Polska;
 - Artykuł 7 Projektu Umowy Liban–Hiszpania;
 - Artykuł 7 Umowy Liban–Szwecja;
 - Artykuł 7 Umowy Liban–Zjednoczone Królestwo.
-

ZAŁĄCZNIK III

Wykaz innych państw, o których mowa w art. 2 niniejszej Umowy

- a) Republika Islandii (na mocy Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym);
 - b) Księstwo Liechtensteinu (na mocy Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym);
 - c) Królestwo Norwegii (na mocy Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym);
 - d) Konfederacja Szwajcarska (na mocy umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego).
-

DECYZJA RADY
z dnia 18 lipca 2006 r.
w sprawie wytycznych dla polityk zatrudnienia państw członkowskich
(2006/544/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 128 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

uwzględniając opinię Komitetu ds. zatrudnienia ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Reforma strategii lizbońskiej z 2005 r. położyła nacisk na wzrost i zatrudnienie. Wytyczne w sprawie zatrudnienia ⁽⁴⁾ w ramach Europejskiej strategii zatrudnienia oraz ogólnych wytycznych polityki gospodarczej ⁽⁵⁾ przyjęto w formie zintegrowanego pakietu, dzięki czemu europejska strategia zatrudnienia odgrywa wiodącą rolę w realizacji celów zatrudnienia i rynku pracy zawartych w strategii lizbońskiej.

(2) Unia Europejska musi mobilizować wszystkie odpowiednie zasoby krajowe i wspólnotowe – łącznie z polityką spójności – w trzech wymiarach strategii lizbońskiej (ekonomicznym, społecznym i środowiskowym), aby lepiej wykorzystać ich synergiczne w ogólnym kontekście trwałego rozwoju.

(3) Należy dokonywać pełnego przeglądu wytycznych w sprawie zatrudnienia oraz ogólnych wytycznych polityki gospodarczej jedynie co trzy lata, natomiast

w okresie pośrednim do 2008 r. ich uaktualnianie powinno być ściśle ograniczone, aby zapewnić stopień stabilności niezbędny do ich skutecznej realizacji.

(4) Badanie krajowych programów reform państw członkowskich zawartych w Rocznym sprawozdaniu Komisji z postępu prac oraz we Wspólnym sprawozdaniu w sprawie zatrudnienia wykazuje, że państwa członkowskie powinny nadal dokładać wszelkich starań, aby zająć się priorytetowymi obszarami:

— przyciągnięcia i utrzymania w aktywności zawodowej większej liczby osób, zwiększenia podaży siły roboczej i modernizacja systemów zabezpieczenia społecznego,

— poprawienia zdolności adaptacyjnych pracowników i przedsiębiorstw, oraz

— zwiększenia inwestycji w kapitał ludzki poprzez lepszą edukację i poprawę umiejętności.

(5) Rada Europejska obradująca w dniach 23 i 24 marca 2006 r. podkreśliła centralną rolę polityk zatrudnienia w agendzie lizbońskiej oraz potrzebę zwiększenia możliwości zatrudnienia w kategoriach priorytetowych w ramach zasad pracy zgodnej z cyklem życiowym. W związku z tym zatwierdziła ona europejski pakt na rzecz równości płci, który powinien jeszcze bardziej zwiększyć rolę włączania kwestii płci do polityk wspólnotowych oraz stać się bodźcem do poprawy perspektywy i możliwości kobiet na szerszą skalę.

(6) Usunięcie przeszkód dla mobilności pracowników, ustanowione w Traktatach, w tym także Traktatach o Przystąpieniu, powinno umocnić funkcjonowanie rynku wewnętrznego i zwiększyć jego potencjał i wzrost zatrudnienia.

(7) W świetle zarówno przeprowadzonej przez Komisję analizy krajowych programów reform, jak i konkluzji Rady Europejskiej, należy obecnie skupić się na skutecznej i terminowej realizacji z poświęceniem szczególnej uwagi uzgodnionym celom ilościowym określonym w wytycznych w sprawie zatrudnienia na lata 2005–2008 oraz zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 4 kwietnia 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 17 maja 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Opinia z dnia 27 kwietnia 2006 r.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2005/600/WE z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie wytycznych dla polityk zatrudnienia państw członkowskich (Dz.U. L 205 z 6.8.2005, str. 21).

⁽⁵⁾ Zalecenie Rady 2005/601/WE z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie ogólnych wytycznych polityki gospodarczej państw członkowskich i Wspólnoty (2005–2008) (Dz.U. L 205 z 6.8.2005, str. 28).

(8) Państwa członkowskie powinny uwzględniać wytyczne w sprawie zatrudnienia podczas programowania wykorzystania funduszy wspólnotowych, w szczególności Europejskiego Funduszu Społecznego.

w mocy na rok 2006 i są uwzględniane przez państwa członkowskie w ich politykach zatrudnienia.

Artykuł 2

(9) Mając na uwadze zintegrowany charakter pakietu wytycznych, państwa członkowskie powinny w pełni realizować ogólne wytyczne polityki gospodarczej,

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 lipca 2006 r.

Artykuł 1

Wytyczne dla polityk zatrudnienia państw członkowskich określone w załączniku do decyzji nr 2005/600/WE pozostają

W imieniu Rady

J. KORKEAOJA

Przewodniczący

DECYZJA RADY
z dnia 18 lipca 2006 r.
w sprawie równoważności urzędowych badań odmian przeprowadzanych w Chorwacji
(Tekst mający znaczenie dla EOG)
(2006/545/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

Artykuł 1

uwzględniając dyrektywę Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 22 ust. 1 lit. a),

Urzędowe badania pod względem odrębności, stabilności i jednolitości odmian gatunków wymienionych w załączniku I, przeprowadzane w Chorwacji przez organ określony w załączniku I uważa się za tak samo pewne jak badania przeprowadzane przez państwa członkowskie, jeżeli spełniają warunki określone w załączniku II.

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

Artykuł 2

(1) Dyrektywa 2002/53/WE przewiduje, że Rada określa, czy urzędowe badania przeprowadzane w państwie trzecim są tak samo pewne jak badania przeprowadzane przez państwa członkowskie.

Zmiany do załączników są przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 3 ust. 2.

Artykuł 3

(2) Zgodnie z zasadami dotyczącymi urzędowych badań odmian przeprowadzanych przez Chorwację w odniesieniu do żyta, jęczmienia i kukurydzy, zatwierdzanie odmian pod względem ich odrębności, stabilności i jednolitości odbywa się w oparciu o wyniki urzędowych badań, zwłaszcza prób wegetacyjnych, obejmujących dostateczną liczbę cech charakterystycznych umożliwiających opis danej odmiany.

1. Komisję wspiera Stały Komitet ds. Nasion i Materiału Rozmnożeniowego dla Rolnictwa, Ogrodnictwa i Leśnictwa, zwany dalej „komitetem”, ustanowiony na podstawie art. 1 decyzji Rady 66/399/EWG ⁽³⁾.

(3) Na podstawie przeglądu tych zasad i sposobu ich stosowania w Chorwacji w odniesieniu do trzech wyżej wymienionych odmian ustalono, że badania są tak samo pewne jak badania przeprowadzane przez państwa członkowskie, z zastrzeżeniem spełnienia pewnych dodatkowych warunków.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji Rady 1999/468/WE.

(4) Niniejsza decyzja nie wyklucza uchylecia ustaleń wspólnotowych w zakresie równoważności w przypadku gdy warunki, na których są one oparte, nie są spełnione lub przestają być spełniane.

3. Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi jeden miesiąc.

(5) Biorąc pod uwagę, że przepisy techniczne zawarte w załącznikach mogą wymagać częstych zmian, zmiany te należy wprowadzać zgodnie z procedurą określoną w art. 4 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾,

4. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 lipca 2006 r.

W imieniu Rady

J. KORKEAOJA

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 193 z 20.7.2002, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

⁽³⁾ Dz.U. L 125 z 11.7.1966, str. 2289/66.

ZAŁĄCZNIK I

Organ	Gatunek
Instytut Nasiennictwa i Sadzonek, Osijek	<i>Hordeum vulgare</i> L. <i>Triticum aestivum</i> L. <i>Zea Mays</i> L.

ZAŁĄCZNIK II

WARUNKI

1. Zatwierdzenie odmian w odniesieniu do oceny odrębności, stabilności i jednolitości są oparte na wynikach badań urzędowych.
2. W celu ustanowienia odrębności, próby wegetacyjne obejmują przynajmniej dostępne porównywalne odmiany:
 - wymienione we Wspólnym katalogu odmian gatunków roślin rolniczych; oraz
 - które nie zostały wymienione w wyżej wymienionym katalogu, ale zostały zatwierdzone lub został złożony wniosek o ich zatwierdzenie w państwie członkowskim Wspólnoty, do celów certyfikacji i wprowadzania do obrotu albo do celów certyfikacji w innych państwach.
3. Cechy charakterystyczne, które powinno objąć badanie i minimalne warunki dla oceny odmian gatunków, o których mowa, są określone w dyrektywie Komisji 2003/90/WE ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 254 z 8.10.2003, str. 7. Dyrektywa zmieniona dyrektywą Komisji 2005/91/WE (Dz.U. L 331 z 17.12.2005, str. 24).

KONFERENCJA PRZEDSTAWICIELI RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

DECYZJA PRZEDSTAWICIELI RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

z dnia 6 lipca 2006 r.

w sprawie mianowania sędziego Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich

(2006/546/WE, Euratom)

PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 223,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 139,

a także mając na uwadze, co następuje:

Zgodnie z postanowieniami traktatów co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu członków Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich na sześcioletnią kadencję. Na okres od dnia 7 października 2006 r. do dnia 6 października 2012 r. rządy państw członkowskich muszą jeszcze mianować jednego sędziego w celu uzupełnienia nominacji dwunastu sędziów i czterech rzeczników generalnych, która nastąpiła w dniu 6 kwietnia 2006 r.,

STANOWIĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Pan Thomas VON DANWITZ zostaje mianowany sędzią Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich na okres od dnia 7 października 2006 r. do dnia 6 października 2012 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 6 lipca 2006 r.

Przewodniczący

E. KOSONEN

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 1 sierpnia 2006 r.

dotycząca wszczęcia postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 4 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2408/92 w sprawie dostępu przewoźników lotniczych Wspólnoty do wewnątrzwspólnotowych tras lotniczych

(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 3516)

(2006/547/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2408/92 z dnia 23 lipca 1992 r. w sprawie dostępu przewoźników lotniczych Wspólnoty do wewnątrzwspólnotowych tras lotniczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 3 i art. 12,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. Fakty

(1) W dniach 27 stycznia i 28 lutego 2006 r. Republika Włoska przekazała Komisji zarządzenia nr 35 i 36 Ministra Infrastruktury i Transportu z dnia 29 grudnia 2005 r. (opublikowane w *Gazzetta Ufficiale* Republiki Włoskiej z dnia 11 stycznia 2006 r.) nakładające obowiązek użyteczności publicznej (PSO) na 16 tras pomiędzy Sycylią i głównymi krajowymi portami lotniczymi, a także zwróciła się do Komisji o opublikowanie zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 2408/92.

(2) W dniu 24 marca 2006 r. Komisja opublikowała zawiadomienie dotyczące obowiązku użyteczności publicznej nałożonego na mocy zarządzenia nr 35 („zawiadomienie z dnia 24 marca 2006 r.”)⁽²⁾ w odniesieniu do następujących 6 tras:

- Alghero–Rzym i Rzym–Alghero,
- Alghero–Mediolan i Mediolan–Alghero,
- Cagliari–Rzym i Rzym–Cagliari,
- Cagliari–Mediolan i Mediolan–Cagliari,
- Olbia–Rzym i Rzym–Olbia,
- Olbia–Mediolan i Mediolan–Olbia.

(3) W dniu 21 kwietnia 2006 r. Komisja opublikowała inne zawiadomienie dotyczące obowiązku użyteczności publicznej nałożonego na mocy zarządzenia nr 36 („zawiadomienie z dnia 21 kwietnia 2006 r.”)⁽³⁾ w odniesieniu do następujących 10 tras:

- Alghero–Bologna i Bologna–Alghero,
- Alghero–Turyn i Turyn–Alghero,
- Cagliari–Bologna i Bologna–Cagliari,
- Cagliari–Turyn i Turyn–Cagliari,
- Cagliari–Florencja i Florencja–Cagliari,
- Cagliari–Werona i Werona–Cagliari,
- Cagliari–Neapol i Neapol–Cagliari,
- Cagliari–Palermo i Palermo–Cagliari,
- Olbia–Bologna i Bologna–Olbia,
- Olbia–Werona i Werona–Olbia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 240 z 24.8.1992, str. 8. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1882/2003 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. C 72 z 24.3.2006, str. 4.

⁽³⁾ Dz.U. C 93 z 21.4.2006, str. 13.

- (4) Główne cechy obowiązku użyteczności publicznej (PSO) opublikowanego w dwóch zawiadomieniach to:
- Każda z 10 tras opublikowanych w zawiadomieniu z dnia 21 kwietnia 2006 r. wraz z nałożonym na nie obowiązkiem użyteczności publicznej musi zostać przyjęta przez poszczególnych zainteresowanych przewoźników jako integralna całość.
 - Dwie trasy Alghero–Rzym i Alghero–Mediolan (łącznie) i dwie trasy Olbia–Rzym i Olbia–Mediolan (łącznie) stanowią jeden pakiet, który musi zostać zaakceptowany przez poszczególnych zainteresowanych przewoźników jako integralna całość, bez żadnej rekompensaty w jakiegokolwiek formie. Trasy Cagliari–Rzym i Cagliari–Mediolan muszą zostać zaakceptowane przez poszczególnych zainteresowanych przewoźników jako integralna całość, bez żadnej rekompensaty w jakiegokolwiek formie.
 - Każdy przewoźnik indywidualny (lub przewoźnik główny), który przyjmuje obowiązek użyteczności publicznej musi przedstawić należyte zabezpieczenie eksploatacyjne w celu zagwarantowania właściwego wykonywania i ciągłości usług. Zabezpieczenie powinno stanowić przynajmniej 5 % całkowitego szacowanego obrotu, określonego przez włoski Krajowy Urząd Lotnictwa Cywilnego (ENAC), z tytułu świadczenia regularnych usług lotniczych w ramach pakietu przedmiotowych tras. Zabezpieczenie wpłaca ENAC, który wykorzysta je celem zagwarantowania ciągłości usług w przypadku nieuzasadnionego odstąpienia od wykonywania usług. Zabezpieczenie będzie składać się w 50 % z pierwszego poręczenia bankowego płatnego na żądanie, a w pozostałych 50 % z poręczenia ubezpieczeniowego. W celu uniknięcia nadmiernej podaży, która mogłaby wystąpić w przypadku przyjęcia obsługi trasy objętej obowiązkiem przez większą liczbę przewoźników, ze względu na ograniczenia i uwarunkowania infrastrukturalne istniejące w poszczególnych portach lotniczych, ENAC, po zapoznaniu się z opinią Autonomicznego Regionu Sardynii, ma obowiązek podjęcia interwencji w ochronie interesu publicznego, polegającej na kontrolowaniu programów operacyjnych przewoźników przyjmujących obowiązki, w celu ich odpowiedniego dostosowania do właściwych wymogów przewozowych leżących u podstaw nałożonych obowiązków. Interwencja taka powinna doprowadzić do równomiernego rozłożenia tras i częstotliwości wśród przewoźników, którzy przyjęli obowiązki, na podstawie natężenia ruchu na poszczególnych trasach (lub parach tras), odnotowanego dla każdego przewoźnika w ciągu dwóch poprzednich lat.
 - Minimalna częstotliwość lotów, rozkłady lotów i zdolność przewozowa w odniesieniu do każdej trasy opisane są w rozdziale „2. ORGANIZACJA OBOWIĄZKU UŻYTECZNOŚCI PUBLICZNEJ” według zawiadomień z dnia 24 marca 2006 r. i 21 kwietnia 2006 r.
 - Minimalna zdolność przewozowa używanych statków powietrznych jest opisana w rozdziale „3. RODZAJ STATKU POWIETRZNEGO EKSPLOATOWANEGO NA KAŻDEJ TRASIE” według zawiadomień z dnia 24 marca 2006 r. i 21 kwietnia 2006 r.
 - Struktura cen w odniesieniu do wszystkich odnośnych tras jest opisana w rozdziale „4. CENY” według zawiadomień z dnia 24 marca 2006 r. i 21 kwietnia 2006 r. W szczególności, w odniesieniu do istnienia obniżonych stawek, pkt 4.8 obu zawiadomień stanowi, że przewoźnicy obsługujący przedmiotowe trasy mają prawny obowiązek stosowania taryf ulgowych (jak określono w rozdziale „4. CENY”) w odniesieniu do osób urodzonych na Sardynii, nawet jeśli Sardynia nie jest obecnie ich miejscem zamieszkania.
 - Zgodnie z zarządzeniem nr 35 przesłanym Komisji w dniu 29 grudnia 2005 r., opublikowanym w *Gazzetta Ufficiale Repubblica Włoskiej* w dniu 11 stycznia 2006 r. i w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 24 marca 2006 r. nałożony na przedmiotowe trasy obowiązek użyteczności publicznej stosuje się od dnia 31 marca 2006 r. do dnia 30 marca 2009 r. Jednakże w dniu 28 lutego 2006 r. władze Włoch poinformowały Komisję o przyjęciu w dniu 23 lutego 2006 r. zarządzenia zmieniającego wyżej wymienione daty na 2 maja 2006 r. i 1 maja 2009 r. (pismo Stałego Przedstawicielstwa z protokołem nr 2321). Daty te zostały następnie opublikowane w *Dzienniku Urzędowym*.
 - Zgodnie z zarządzeniem nr 36 przesłanym Komisji w dniu 29 grudnia 2005 r., opublikowanym w *Gazzetta Ufficiale Repubblica Włoskiej* w dniu 11 stycznia 2006 r. i w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 21 kwietnia 2006 r. daty ważności obowiązku użyteczności publicznej nałożonego na przedmiotowe trasy zostaną ustalone w przyszłości. Z tego względu publikacja w *Dzienniku Urzędowym* nie zawierała żadnych ostatecznych dat rozpoczęcia i zakończenia nałożenia obowiązku użyteczności publicznej.

— Przewoźnicy, którzy mają zamiar przyjąć obowiązek użyteczności publicznej, powinni przedłożyć właściwemu organowi Włoch formalne potwierdzenie w ciągu trzydziestu dni po opublikowaniu zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

(5) Należy zauważyć, że przed nałożeniem obowiązku użyteczności publicznej, przedmiotu niniejszej decyzji, Republika Włoch nałożyła obowiązek użyteczności publicznej na sześć tras między portami lotniczymi Sardynii oraz Rzymu i Mediolanu na mocy zarządzeń z dnia 1 sierpnia 2000 r. i 21 grudnia 2000 r. Wyżej wymieniony obowiązek został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* w dniu 7 października 2000 r.⁽¹⁾ („zawiadomienie z dnia 7 października 2000 r.”) Zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (EWG) nr 2408/92 przedmiotowe trasy zostały objęte przetargiem mającym na celu wyłonienie przewoźników upoważnionych do wyłącznej obsługi tych tras wraz z rekompensatą finansową⁽²⁾.

(6) Do obsługi tras w ramach obowiązku użyteczności publicznej upoważnieni są następujący przewoźnicy:

— Alitalia na trasie: Cagliari–Rzym,

— Air One na trasach: Cagliari–Mediolan, Alghero–Mediolan i Alghero–Rzym,

— Meridiana na trasach: Olbia–Rzym i Olbia–Mediolan.

(7) Uzgodnienia te zostały zastąpione przez obowiązek użyteczności publicznej nałożony na mocy włoskiego zarządzenia z dnia 8 listopada 2004 r. i opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 10 grudnia 2004 r. („zawiadomienie z dnia 10 grudnia 2004 r.”)⁽³⁾. W następstwie decyzji Trybunału Administracyjnego regionu Lazio z dnia 17 marca 2005 r., która częściowo unieważniła zarządzenie z dnia 8 listopada 2004 r. władze Włoch poinformowały Komisję, że „zawiesiły” ten obowiązek. Zawiadomienie informujące o tym zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w dniu 1 lipca 2005 r.⁽⁴⁾. W dniu 6 grudnia 2005 r. władze Włoch poinformowały Komisję, że zarządzenie z dnia 8 listopada 2004 r. zostało uchylone z mocą od dnia 15 listopada 2004 r.

(8) W dniu 28 lutego 2006 r. władze Włoch poinformowały Komisję o przyjęciu w dniu 23 lutego 2006 r. zarzą-

dzenia zmieniającego zarządzenie nr 35 z dnia 29 grudnia 2005 r., przy czym zarządzenia z dnia 1 sierpnia 2000 r. i 21 grudnia 2000 r. zostały uchylone od dnia 2 maja 2006 r.

(9) W komunikacie przekazanym Komisji z dnia 22 marca 2005 r. władze Włoch oświadczyły, że obowiązek użyteczności publicznej (PSO) opublikowany w zawiadomieniu z dnia 7 października 2000 r. jest stosowany „na zasadzie dobrowolności”. Wtedy to władze Włoch po raz pierwszy poinformowały Komisję, że wspomniany obowiązek użyteczności publicznej ma wciąż zastosowanie.

II. Zasadnicze elementy zasad dotyczących obowiązku użyteczności publicznej

(10) Zasady dotyczące obowiązku użyteczności publicznej są ustanowione w rozporządzeniu (EWG) nr 2408/92 („rozporządzenie”), które określa warunki stosowania zasady swobodnego świadczenia usług w sektorze transportu lotniczego.

(11) Obowiązek użyteczności publicznej określa się jako odstępstwo od zasady rozporządzenia, według której „z zastrzeżeniem niniejszego rozporządzenia zainteresowane państwo członkowskie (państwa członkowskie) udziela (udzielają) wspólnotowym przewoźnikom lotniczym upoważnienia na wykonywanie prawa przewożenia na trasach wewnątrz Wspólnoty”⁽⁵⁾.

(12) Warunki jego nałożenia określone są w art. 4. Podlegają one ścisłej interpretacji i są zgodne z zasadami niedyskryminacji i proporcjonalności. Powinny być one odpowiednio uzasadnione na podstawie kryteriów przedstawionych w tym samym artykule.

(13) Ścisłe rzecz biorąc, zasady dotyczące obowiązku użyteczności publicznej przewidują, że państwo członkowskie może nałożyć obowiązek wykonywania regularnych usług lotniczych na port lotniczy obsługujący region peryferyjny lub rozwijający się na jego terytorium lub na trasy drugorzędne do dowolnego regionalnego portu lotniczego, pod warunkiem że trasy te zostały uznane za żywotnie ważne dla gospodarczego rozwoju regionu, w którym położony jest port lotniczy, i w zakresie koniecznym dla zapewnienia odpowiedniego świadczenia na tej trasie regularnych usług lotniczych odpowiadających ustalonym normom dotyczącym ciągłości, regularności, zdolności przewozowej i cen, których przewoźnik nie spełniłby gdyby brał pod uwagę wyłącznie swój interes handlowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 284 z 7.10.2000, str. 16.

⁽²⁾ Dz.U. C 51 z 16.2.2001, str. 22.

⁽³⁾ Dz.U. C 306 z 10.12.2004, str. 6.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 161 z 1.7.2005, str. 10.

⁽⁵⁾ Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2408/92.

- (14) Odpowiedniość regularnych usług lotniczych jest ustalana przez państwa członkowskie z uwzględnieniem interesu publicznego, możliwości korzystania z innych form transportu i ich zdolności do pokrycia określonych potrzeb oraz połączonego wyniku obsługi przedmiotowej trasy przez wszystkich przewoźników lotniczych obsługujących lub mających zamiar obsługiwać dane połączenie.
- (15) Artykuł 4 przewiduje mechanizm składający się z dwóch etapów: w pierwszym etapie (art. 4 ust. 1 lit. a)) zainteresowane państwo członkowskie nakłada obowiązek użyteczności publicznej w odniesieniu do jednej lub wielu tras, które pozostają otwarte dla wszystkich przewoźników wspólnotowych, pod warunkiem przestrzegania obowiązków. Jeżeli żaden przewoźnik nie wyrazi zamiaru obsługi trasy objętej obowiązkiem użyteczności publicznej, wówczas państwo członkowskie może przystąpić do drugiego etapu (art. 4 ust. 1 lit. d)), który polega na ograniczeniu dostępu do tej trasy dla jednego przewoźnika na maksymalny okres trzech lat z możliwością przedłużenia. Przewoźnik wybierany jest na podstawie przetargu wspólnotowego. Wybrany przewoźnik może otrzymać rekompensatę finansową za obsługę danej trasy zgodnie z obowiązkiem użyteczności publicznej.
- (16) Na mocy art. 4 ust. 3 Komisja jest uprawniona do podejmowania decyzji, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego na wniosek danego państwa członkowskiego bądź z własnej inicjatywy, celem stwierdzenia czy opublikowany obowiązek użyteczności publicznej powinien wciąż mieć zastosowanie. Komisja przekazuje swoją decyzję Radzie oraz państwom członkowskim. Każde państwo członkowskie może przekazać sprawę do Rady, która, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć inną decyzję.
- III. Elementy budzące poważne wątpliwości co do zgodności obowiązku użyteczności publicznej nałożonego na trasy pomiędzy portami lotniczymi na Sardynii a głównymi krajowymi portami lotniczymi, z art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2408/92**
- (17) Artykuł 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia wymienia pewną liczbę kryteriów zbiorczych, które muszą zostać spełnione w przypadku zamiaru nałożenia obowiązku użyteczności publicznej:
- Rodzaj kwalifikujących się tras: trasy do portu lotniczego obsługującego region peryferyjny lub rozwijający się na terytorium danego państwa członkowskiego lub drugorzędne trasy lotnicze do dowolnego regionalnego portu lotniczego na terytorium państwa,
 - Połączenie musi zostać uznane za żywotnie ważne dla gospodarczego rozwoju regionu, w którym położony jest port lotniczy,
 - Należy przestrzegać zasady odpowiedniości ocenianej z uwzględnieniem faktu istnienia innych rodzajów transportu lub połączeń zastępczych.
- (18) Ponadto obowiązek użyteczności publicznej musi być realizowany zgodnie z podstawowymi zasadami proporcjonalności i niedyskryminacji (patrz np. orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 lutego 2001 r. w sprawie C-205/99, Asociación Profesional de Empresas Navieras de Lineas Regulares (Analir) i inni przeciwko Administración General del Estado, [2001] Zb.Orz. str. I-01271).
- (19) W danym przypadku zawiadomienia nakładające obowiązki użyteczności publicznej opublikowane w Dzienniku Urzędowym na wniosek Republiki Włoskiej, zawierają kilka zapisów, które budzą poważne wątpliwości co do ich zgodności z art. 4 rozporządzenia. W szczególności:
- Nie dostarczono żadnych stosownych wyjaśnień w celu uzasadnienia właściwości i proporcjonalności obowiązku użyteczności publicznej w związku z realizowanym celem.
 - Nie można zdecydowanie stwierdzić, że połączenia objęte obowiązkiem użyteczności publicznej mają żywotne znaczenie dla rozwoju gospodarczego tych regionów Sardynii, w których położone są przedmiotowe porty lotnicze; uwzględniając w szczególności:
 - charakter i liczbę przedmiotowych tras,
 - obecność zastępczych połączeń lotniczych pozwalających na zapewnienie adekwatności i ciągłości połączeń z przedmiotowymi portami lotniczymi przy zastosowaniu głównych włoskich platform tranzytowych, połączonych w zadowalającym stopniu z Sardynią,
 - stosunek między PSO i ruchem lotniczym pomiędzy różnymi portami lotniczymi obsługującymi nowe trasy.

- (20) Wymóg obsługi 6 tras objętych obowiązkiem użyteczności publicznej przez zainteresowanych przewoźników w pakiecie może stanowić szczególnie znaczące ograniczenie zasady swobodnego świadczenia usług. Wydaje się, że nie ma on żadnej podstawy w art. 4 ust. 1 rozporządzenia i mógłby naruszać zasady proporcjonalności i niedyskryminacji; w szczególności:
- brak dowodów na to, że zgrupowanie wszystkich wspomnianych tras ma żywotne znaczenie dla rozwoju gospodarczego tych regionów Sardynii, w których położone są przedmiotowe porty lotnicze,
 - brak jakiegokolwiek oczywistej podstawy prawnej lub uzasadnienia operacyjnego dla takich zgrupowań (np. pod względem lokalizacji geograficznej przedmiotowych portów lotniczych), zważywszy że nałożenie odnosi się do obowiązku użyteczności publicznej bez rekompensaty,
 - ryzyko nieuzasadnionej dyskryminacji przewoźników, ponieważ jedynie najwięksi będą w stanie obsługiwać trasy na podanych warunkach.
- (21) Jeżeli kilku przewoźników lotniczych wyrazi zgodę na obsługę trasy objętej obowiązkiem użyteczności publicznej pkt 1.6 obu zawiadomień przewiduje możliwość „interwencji” ENAC w celu uniknięcia „nadwyżki zdolności przewozowej” poprzez „rozdzielenie tras i częstotliwości” wśród przedmiotowych przewoźników, co wydaje się nie mieć podstawy w art. 4 ust. 1 rozporządzenia i mogłoby pozostawać w sprzeczności z art. 3 ust. 1 tak długo jak środki te ograniczają swobodę wyboru obsługiwanych tras i częstotliwości przez każdego przewoźnika. Ponadto istnienie „nadwyżki zdolności przewozowej” mogłoby wskazywać na to, że interwencja regulacyjna nie jest konieczna dla zagwarantowania pokrycia podstawowego zapotrzebowania przez przewoźników.
- (22) Wymóg stosowania taryf ulgowych względem pasażerów jedynie ze względu na ich miejsce urodzenia (w tym przypadku Sardynia), o którym mowa w pkt. 4.8 obu zawiadomień, wydaje się nie mieć uzasadnienia prawnego i może stanowić przypadek bezprawnej pośredniej dyskryminacji opartej na narodowości (patrz na przykład sprawa C-388/01, Komisja przeciwko Włochom [2003] Zb.Orz. str. I-00721).
- (23) Nie dostarczono żadnych stosownych wyjaśnień w celu uzasadnienia dlaczego:
- struktury cen są tak różne w porównaniu z obowiązkiem użyteczności publicznej opublikowanym w zawiadomieniu z dnia 10 grudnia 2004 r. Stwierdza się, że odniesienia do Rzymu i Mediolanu należy rozumieć jako odniesienia do odnośnych systemów portów lotniczych tych miast, co oznacza że przewoźnicy, którzy nie przyjęli PSO nie mogą obsługiwać połączeń z portów lotniczych w ramach tych systemów,
 - 50 % połączeń między portami lotniczymi Sardynii a Rzymem i Mediolanem muszą być obsługiwane z i do Fiumicino oraz z i do Mediolanu.
- #### IV. Postępowanie
- (24) Pomimo apeli ze strony Komisji zwracających uwagę władz Włoch na powyższe problemy i wyrażających wątpliwości co do zgodności zawiadomień nakładających obowiązek użyteczności publicznej z rozporządzeniem, Republika Włoska podjęła decyzję o ich opublikowaniu.
- (25) Zaraz po ich opublikowaniu kilka zainteresowanych stron skontaktowało się z Komisją w celu nieformalnego wyrażenia obaw i skarg dotyczących nieproporcjonalnego i dyskryminującego charakteru obowiązków użyteczności publicznej.
- (26) W świetle powyższego i na mocy art. 4 ust. 3 rozporządzenia Komisja może prowadzić postępowanie wyjaśniające w celu stwierdzenia czy nałożenie obowiązku użyteczności publicznej bezzasadnie ogranicza rozwój jednej lub więcej tras; pozwoli to ustalić czy obowiązek ten powinien być dalej nakładany na przedmiotowe trasy.
- (27) W dniu 9 marca 2006 r. Komisja zwróciła się z prośbą do władz Włoch, zgodnie z art. 12 rozporządzenia, o dostarczenie pewnych informacji dotyczących przedmiotowych obowiązków użyteczności publicznej. Odpowiedź przekazana przez władze Włoch w dniu 22 marca 2006 r. była niepełna,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Komisja będzie prowadzić postępowanie wyjaśniające zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2408/92, w celu określenia czy obowiązek użyteczności publicznej nałożony na trasy między portami lotniczymi Sardynii a głównymi krajowymi portami lotniczymi, opublikowany na wniosek Republiki Włoskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* C 72 z dnia 24 marca 2006 r. i C 93 z dnia 21 kwietnia 2006 r. powinien dalej obowiązywać w odniesieniu do tych tras.

Artykuł 2

1. Republika Włosa przekazuje Komisji w ciągu miesiąca po notyfikacji niniejszej decyzji wszystkie informacje konieczne do zbadania zgodności obowiązków użyteczności publicznej, o których mowa w art. 1 z art. 4 rozporządzenia (EWG) nr 2408/92.

2. W szczególności należy przekazać następujące dokumenty:

- Szczegółowe wyjaśnienie celów społeczno-ekonomicznych realizowanych poprzez nałożenie obowiązków użyteczności publicznej, o których mowa w art. 1 oraz uzasadnienie adekwatności i proporcjonalności takich obowiązków dla osiągnięcia tych celów, w szczególności dotyczących dziesięciu nowych tras nieobjętych zawiadomieniem z dnia 7 października 2000 r.
- Szczegółowe wyjaśnienie sposobu praktycznego wdrożenia środków przewidzianych w pkt 1.6 dwóch zawiadomień, o których mowa w art. 1 podjętych w celu zapobiegania „nadwyżce zdolności przewozowej”, którą mogłoby spowodować wyrażenie zgody na obsługę trasy objętej obowiązkiem użyteczności publicznej przez kilku przewoźników, oraz uzasadnienie tych środków na mocy art. 4 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 2408/92.
- Analizę prawną w świetle prawa Wspólnoty, uzasadniającą różne warunki wykonywania obowiązków użyteczności publicznej, o których mowa w art. 2, a zwłaszcza:
 - uzasadnienie stosowania taryf ulgowych względem osób urodzonych na Sardynii, nawet jeżeli Sardynia nie jest ich miejscem zamieszkania, w szczególności mając na

uwadze już istniejące dostępne zniżki na loty dla studentów, którzy należą do tej kategorii pasażerów,

- wyjaśnienie, w jaki sposób warunek urodzenia na Sardynii kwalifikujący do uzyskania taryfy ulgowej będzie stosowany w praktyce,
- uzasadnienie wymogu zapewnienia należytego zabezpieczenia eksploatacyjnego i sposób ustalania jego wysokości,
- uzasadnienie różnicy między nowymi strukturami cen a strukturami nałożonymi przez obowiązki użyteczności publicznej opublikowane w dniu 10 grudnia 2004 r.,
- wyjaśnienie powodów stosowania obowiązków użyteczności publicznej w odniesieniu do systemów portów lotniczych Rzymu i Mediolanu zamiast w odniesieniu do indywidualnych portów lotniczych w ramach tych systemów oraz wyjaśnienie powodów obsługi 50 % połączeń między portami lotniczymi Sardynii oraz Rzymem i Mediolanem z i do Fiumicino oraz z i do Mediolanu-Linate,
- podstawę prawną i uzasadnienie grupowania następujących dwóch zestawów tras w pakiety:
 - Alghero–Rzym, Rzym–Alghero, Alghero–Mediolan i Mediolan–Alghero, oraz
 - Olbia–Rzym, Rzym–Olbia, Olbia–Mediolan i Mediolan–Olbia.
- Szczegółową analizę powiązań gospodarczych pomiędzy regionami Sardynii i innymi regionami Włoch, w których zlokalizowane są porty lotnicze objęte obowiązkami użyteczności publicznej, o których mowa w art. 1.
- Szczegółową analizę obecnej podaży na transport lotniczy między portami lotniczymi Sardynii i innymi portami lotniczymi Włoch objętymi obowiązkami użyteczności publicznej, o których mowa w art. 1, w tym podaży na loty z międzylądowaniem oraz wskazanie daty wejścia w życie zarządzenia nr 36.
- Szczegółową analizę dostępności innych rodzajów transportu oraz zdolności pokrycia przez nie zapotrzebowania transportowego.

— Analizę obecnego popytu na każde połączenie lotnicze objęte tymi obowiązkami, w tym prognozy dotyczące kosztów obsługi połączeń (pasażerski ruch lotniczy, transport towarowy, prognozy finansowe, itp.) przekazane przez przewoźnika lub przewoźników.

— Dokładny opis czasu lotu i częstotliwości połączeń, aby odbyć drogę pomiędzy poszczególnymi portami lotniczymi na Sardynii, których dotyczą wspomniane obowiązki.

— Opis, na dzień notyfikacji niniejszej decyzji, sytuacji dotyczącej wykonywania usług zgodnie z obowiązkami oraz wskazanie tożsamości przewoźnika/przewoźników świadczącego/świadczących usługi w ramach systemu PSO.

— Ewentualne odwołania już skierowane do sądów krajowych na dzień notyfikacji niniejszej decyzji oraz stan prawny dotyczący zawiadomienia o nałożeniu obowiązku użyteczności publicznej.

— Wyjaśnienie czy obowiązki użyteczności publicznej opublikowane w zawiadomieniu z dnia 7 października 2000 r. mają wciąż zastosowanie po zawieszeniu i uchyleniu obowiązków opublikowanych w zawiadomieniu z dnia 10 grudnia 2004 r. (jeśli tak na jakiej podstawie prawnej) i jakie są powody niepoinformowania o tym Komisji przez władze Włoch w trybie natychmiastowym.

Artykuł 3

1. Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

2. Niniejsza decyzja zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 sierpnia 2006 r.

W imieniu Komisji
Jacques BARROT
Wiceprzewodniczący

DECYZJA KOMISJI
z dnia 2 sierpnia 2006 r.
zmieniająca decyzję 2001/844/WE, EWWiS, Euratom
(2006/548/WE, Euratom)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 218 ust. 2,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę
Energii Atomowej, w szczególności jego art. 131,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego
art. 28 ust. 1 i art. 41 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 2 ust. 1 przepisów Komisji w sprawie bezpieczeństwa określonych w Załączniku do decyzji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom⁽¹⁾ członek Komisji odpowiedzialny za kwestie bezpieczeństwa jest zobowiązany do podjęcia odpowiednich środków w celu zapewnienia, że zasady bezpieczeństwa Komisji są przestrzegane w toku pracy z informacjami niejawnymi UE w ramach Komisji, a także między innymi przez zewnętrznych kontrahentów.

(2) Artykuł 2 ust. 2 przepisów Komisji w sprawie bezpieczeństwa stanowi, że państwa członkowskie, inne instytucje, struktury, biura i agencje, ustanowione z mocy lub na podstawie Traktatów, są uprawnione do otrzymywania informacji niejawnych UE, pod warunkiem że zapewnią przestrzeganie zasad ściśle odpowiadających przepisom w ramach ich służb i obiektów, między innymi przez zewnętrznych kontrahentów państw członkowskich.

(3) Przepisy Komisji w sprawie bezpieczeństwa w chwili obecnej nie mówią nic o sposobie stosowania podstawo-

wych zasad i minimalnych standardów, w przypadku gdy Komisja na podstawie umowy lub umowy o przyznanie dotacji powierza podmiotom zewnętrznym zadania obejmujące informacje niejawne UE, wiążące się z takimi informacjami i/lub je zawierające.

(4) Konieczne jest zatem włączenie szczególnych wspólnych minimalnych standardów w tym zakresie do przepisów Komisji w sprawie bezpieczeństwa oraz do zasad bezpieczeństwa załączonych do nich.

(5) Również państwa członkowskie powinny stosować wspomniane wspólne minimalne standardy w odniesieniu do stosowanych środków, zgodnie z rozwiązaniami krajowymi, w przypadku powierzania, na podstawie umowy lub umowy o przyznanie dotacji, zadań obejmujących informacje niejawne UE, wiążących się z takimi informacjami lub je zawierających, podmiotom zewnętrznym, o których mowa w art. 2 ust. 2 przepisów Komisji w sprawie bezpieczeństwa.

(6) Te wspólne minimalne standardy powinny mieć zastosowanie bez uszczerbku dla innych odpowiednich aktów prawnych, w szczególności dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi⁽²⁾, rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽³⁾ oraz rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002⁽⁴⁾ ustanawiającego zasady wykonawcze, oraz w szczególności dla dwustronnych i wielostronnych porozumień określonych w art. 106 i 107 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002,

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 3.12.2001, str. 1. Decyzja zmieniona decyzją 2006/70/WE, Euratom (Dz.U. L 34 z 7.2.2006, str. 32).

⁽²⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, str. 114. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2083/2005 (Dz.U. L 333 z 20.12.2005, str. 28).

⁽³⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1261/2005 (Dz.U. L 201 z 2.8.2005, str. 3).

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

W przepisach Komisji w sprawie bezpieczeństwa określonych w Załączniku do decyzji 2001/844/WE, EWWiS, Euratom wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku gdy umowa lub umowa o przyznanie dotacji pomiędzy Komisją a zewnętrznym kontrahentem lub beneficjentem dotyczy przetwarzania materiałów niejawnym UE w obiektach należących do wykonawcy lub beneficjenta, odpowiednie środki, które powinny zostać podjęte przez tego wspomnianego wykonawcę lub beneficjenta w celu zapewnienia, że zasady, o których mowa w art. 1, są przestrzegane w toku pracy z informacjami niejawnymi UE, stanowią integralną część tej umowy lub umowy o przyznanie dotacji.”;

2) w zasadach bezpieczeństwa określonych w Załączniku do przepisów Komisji w sprawie bezpieczeństwa wprowadza się następujące zmiany:

a) w sekcji 5.1 części I dodaje się zdanie w następującym brzmieniu:

„Takie minimalne standardy zostaną także zastosowane w przypadku, gdy Komisja na podstawie umowy lub umowy o przyznanie dotacji powierza zadania obejmujące informacje niejawne UE, wiążące się z takimi informacjami i/lub je zawierające, podmiotom prowadzącym

działalność przemysłową lub inną; takie wspólne minimalne standardy zawarte są w sekcji 27 części II.”;

b) w części II tekst znajdujący się w Załączniku do niniejszej decyzji dodaje się jako sekcja 27;

c) w dodatku 6 dodaje się następujące skróty:

„DSA: wyznaczony organ bezpieczeństwa

FSC: świadectwo bezpieczeństwa przemysłowego

FSO: poświadczenia bezpieczeństwa osobowego

PSC: poświadczenie bezpieczeństwa pracowników

SAL: dokument określający aspekty bezpieczeństwa

SCG: przewodnik nadawania klauzul”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 2 sierpnia 2006 r.

W imieniu Komisji

Siim KALLAS

Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„27. WSPÓLNE MINIMALNE STANDARDY W ZAKRESIE BEZPIECZEŃSTWA PRZEMYSŁOWEGO

27.1. Wprowadzenie

Niniejsza sekcja dotyczy aspektów bezpieczeństwa działalności przemysłowej specyficznych dla negocjowania i zawierania umów, w których powierza się zadania obejmujące informacje niejawne UE, wiążące się z takimi informacjami i/lub je zawierające, oraz dla wykonywania tych umów przez podmioty prowadzące działalność przemysłową lub inną, włącznie z udostępnianiem lub uzyskiwaniem dostępu do informacji niejawnych UE podczas przeprowadzania procedury zamówień publicznych (okres przetargowy oraz negocjacje poprzedzające zawarcie umowy).

27.2. Definicje

Do celów niniejszych wspólnych minimalnych standardów zastosowanie mają następujące definicje:

- a) »umowa niejawna«: każda umowa lub umowa o przyznanie dotacji dotycząca dostawy towarów, wykonania prac, udostępnienia budynków lub świadczenia usług, której wykonanie wymaga dostępu do informacji niejawnych UE lub wytwarzania takich informacji bądź obejmuje dostęp do nich lub ich wytwarzanie;
- b) »niejawna umowa podwykonawcza«: umowa zawierana przez wykonawcę z innym wykonawcą (tj. podwykonawcą) na dostawę towarów, wykonanie prac, udostępnienie budynków lub świadczenie usług, której wykonanie wymaga dostępu do informacji niejawnych UE lub wytwarzania takich informacji bądź obejmuje dostęp do nich lub ich wytwarzanie;
- c) »wykonawca«: osoba fizyczna lub prawna posiadająca zdolność prawną do zawierania umów lub bycia beneficjentem dotacji;
- d) »wyznaczony organ bezpieczeństwa«: instytucja odpowiedzialna wobec krajowej władzy bezpieczeństwa (KWB) państwa członkowskiego UE, odpowiadająca za przekazywanie podmiotom prowadzącym działalność przemysłową lub inną informacji dotyczących krajowej polityki we wszelkich kwestiach związanych z bezpieczeństwem przemysłowym oraz za udzielanie wskazówek i pomocy w jej realizacji. Zadania DSA może wykonywać KWB;
- e) »świadcstwo bezpieczeństwa przemysłowego (FSC)«: stwierdzenie przez KWB/DSA w drodze administracyjnej, że z punktu widzenia bezpieczeństwa dany podmiot jest w stanie zapewnić właściwą ochronę informacji niejawnych UE o określonej klauzuli tajności oraz że jego pracownicy, którzy mają uzyskać dostęp do informacji niejawnych UE, zostali właściwie sprawdzeni pod względem bezpieczeństwa oraz przeszkoleni w zakresie odpowiednich wymogów bezpieczeństwa niezbędnych do uzyskania dostępu do informacji niejawnych UE i do ich ochrony;
- f) »podmiot prowadzący działalność przemysłową lub inną«: wykonawca lub podwykonawca zajmujący się dostawą towarów, wykonywaniem prac lub świadczeniem usług; pojęcie to może obejmować podmioty prowadzące działalność przemysłową, handlową, usługową, naukową, badawczą, edukacyjną lub rozwojową;
- g) »bezpieczeństwo przemysłowe«: stosowanie środków i procedur ochrony w celu zapobiegania utracie informacji niejawnych UE bądź narażaniu na szwank ich bezpieczeństwa, wykrywania takich zdarzeń oraz likwidowania ich skutków w odniesieniu do informacji niejawnych znajdujących się w dyspozycji wykonawcy lub podwykonawcy w trakcie negocjacji poprzedzających zawarcie umowy oraz w trakcie wykonywania umowy;
- h) »krajowa władza bezpieczeństwa (KWB)«: instytucja rządowa państwa członkowskiego UE ostatecznie odpowiedzialna za ochronę informacji niejawnych UE na terytorium tego państwa członkowskiego;
- i) »ogólna klauzula tajności umowy«: określenie klauzuli tajności całej umowy na podstawie klauzuli tajności informacji i/lub materiałów, które mają lub mogą być wytwarzane, udostępniane lub do których może być uzyskany dostęp na mocy któregośkolwiek elementu całej umowy lub umowy o przyznanie dotacji. Ogólna klauzula tajności umowy nie może być niższa niż najwyższa klauzula tajności któregośkolwiek z jej elementów, ale może ona być wyższa w związku z efektem kumulacji;
- j) »dokument określający aspekty bezpieczeństwa (SAL)«: zbiór specjalnych warunków dotyczących umowy, wydany przez instytucję zlecającą, stanowiący integralną część umowy niejawnej obejmującej dostęp do informacji niejawnych UE lub ich wytwarzanie, określający wymogi bezpieczeństwa lub wskazujący te elementy umowy, które wymagają ochrony;
- k) »przewodnik nadawania klauzul (SCG)«: dokument opisujący niejawne elementy programu, umowy lub umowy o przyznanie dotacji, określający mającą zastosowanie klauzulę tajności. SCG może być rozszerzany w okresie trwania programu lub umowy, a klauzule tajności dla części informacji mogą zostać zmienione lub obniżone. SCG musi stanowić część DAB.

27.3. Organizacja

- a) Komisja może na podstawie umowy powierzyć zadania obejmujące informacje niejawne UE, wiążące się z takimi informacjami lub je zawierające, podmiotom prowadzącym działalność przemysłową lub inną, zarejestrowanym w państwie członkowskim.
- b) Komisja zapewnia spełnienie wszystkich wymogów wynikających z niniejszych minimalnych standardów przy zawieraniu umów niejawnych.
- c) Komisja angażuje KWB, które posiadają właściwe struktury, umożliwiające stosowanie niniejszych minimalnych standardów w zakresie bezpieczeństwa przemysłowego. Struktury te mogą obejmować jedną lub kilka DSA.
- d) Ostateczna odpowiedzialność za ochronę informacji niejawnych UE w podmiotach prowadzących działalność przemysłową lub inną spoczywa na ich kierownictwie.
- e) W przypadku zawierania umowy lub umowy podwykonawczej podlegającej niniejszym minimalnym standardom Komisja i/lub, w stosownych przypadkach, KWB/DSA niezwłocznie powiadomią o tym fakcie KWB/DSA państwa członkowskiego, w których wykonawca lub podwykonawca jest zarejestrowany.

27.4. Umowy niejawne i umowy w sprawie przyznania dotacji

- a) Przy określaniu klauzuli tajności umowy lub umowy o przyznaniu dotacji należy uwzględnić następujące zasady:
 - Komisja określa, w stosownych przypadkach, aspekty umowy, które wymagają ochrony, oraz odpowiednią klauzulę tajności; czyniąc to, musi brać pod uwagę oryginalną klauzulę tajności przyznaną przez wytwórcę informacji wytworzonej przed zawarciem umowy,
 - ogólna klauzula tajności umowy nie może być niższa niż najwyższa klauzula któregośkolwiek z jej elementów,
 - informacjom niejawnym UE wytworzonym w ramach działalności objętej umową nadaje się klauzulę tajności zgodnie z przewodnikiem nadawania klauzul,
 - w stosownych przypadkach Komisja odpowiada za dokonanie zmiany, w porozumieniu z wytwórcą, ogólnej klauzuli tajności umowy lub klauzuli tajności któregośkolwiek jej elementu oraz za poinformowanie o tym wszystkich zainteresowanych stron,
 - informacje niejawne udostępnione wykonawcy lub podwykonawcy lub wytworzone w ramach działalności objętej umową nie mogą być wykorzystywane w innych celach niż cele określone w umowie niejawnej i nie mogą być ujawniane stronom trzecim bez uprzedniej pisemnej zgody wytwórcy.
- b) Komisja i KWB/DSA odpowiednich państw członkowskich odpowiadają za dopilnowanie, by wykonawcy lub podwykonawcy, z którymi zawarto umowy niejawne obejmujące informacje oznaczone klauzulą CONFIDENTIEL UE lub wyższą, stosowali wszelkie właściwe środki w celu zabezpieczania informacji niejawnych UE udostępnianych lub wytwarzanych przez nich w toku wykonywania umowy niejawnej, zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi. Niestosowanie się do wymogów bezpieczeństwa może skutkować rozwiązaniem umowy.
- c) Wszystkie podmioty prowadzące działalność przemysłową lub inną, będące stronami umów obejmujących dostęp do informacji oznaczonych klauzulą CONFIDENTIEL UE lub wyższą, muszą posiadać krajowe FSC. FSC przyznawane jest przez KWB/DSA państwa członkowskiego w celu potwierdzenia, że dany podmiot jest w stanie zapewnić właściwą ochronę informacji niejawnych UE odpowiednio do określonego poziomu klauzuli tajności.
- d) KWB/WWB odpowiada za wydawanie, zgodnie z przepisami krajowymi, poświadczenia bezpieczeństwa osobowego (FSO) wszystkim osobom zatrudnionym w podmiotach prowadzących działalność przemysłową lub inną, zarejestrowanych w tym państwie członkowskim, których obowiązki wymagają dostępu do informacji UE oznaczonych klauzulą CONFIDENTIEL UE lub wyższą, objętych umową niejawną.
- e) Umowy niejawne muszą zawierać SAL, jak określono w pkt 27.2. lit. j). SAL musi zawierać SCG.
- f) Przed rozpoczęciem negocjacji umowy niejawnej Komisja skontaktuje się z KWB/DSA państwa członkowskiego, w którym zarejestrowane są dane podmioty prowadzące działalność przemysłową lub inną, w celu otrzymania potwierdzenia, że posiadają one ważne FSC odpowiednie do klauzuli tajności umowy.

- g) Instytucja zlecająca nie powinna zawierać umowy niejawniej z wybranym podmiotem gospodarczym przed uzyskaniem ważnego certyfikatu FSC.
- h) Nie wymaga się FSC dla umów obejmujących informacje oznaczone klauzulą RESTREINT UE, chyba że wymagają tego krajowe przepisy ustawowe i wykonawcze państw członkowskich.
- i) W przypadku przetargów dotyczących umów niejawnych zaproszenia do zgłaszania ofert muszą zawierać klauzulę zastrzegającą, że uczestnik przetargu, który nie złoży oferty lub który nie zostanie wybrany, będzie zobowiązany do zwrotu w określonym terminie wszystkich dokumentów.
- j) Istnieje możliwość, że wykonawca będzie musiał negocjować niejawne umowy podwykonawcze z podwykonawcami na różnych poziomach. Wykonawca odpowiada za zapewnienie, by wszystkie czynności podwykonawcze były podejmowane zgodnie ze wspólnymi minimalnymi standardami zawartymi w niniejszej sekcji. Jednakże wykonawca nie może przekazywać podwykonawcy informacji lub materiałów niejawnych UE bez uprzedniej pisemnej zgody wytwórcy.
- k) Warunki, na których wykonawca może zawrzeć umowę z podwykonawcą, muszą zostać określone w specyfikacji przetargowej oraz w umowie. Nie można zawrzeć żadnej umowy podwykonawczej z podmiotami zarejestrowanymi w państwie niebędącym członkiem UE bez wyraźnego pisemnego upoważnienia Komisji.
- l) W czasie trwania umowy odpowiednia Komisja we współpracy z DSA/WWB będzie sprawowała kontrolę nad przestrzeganiem wszystkich przepisów bezpieczeństwa zawartych w umowie. Powiadamianie o wydarzeniach istotnych ze względu na bezpieczeństwo należy ująć w sprawozdaniu zgodnie z przepisami określonymi w części II sekcji 24 niniejszych przepisów bezpieczeństwa. Komisja oraz każda KWB/WWB, którą powiadomiono o FSC, są natychmiast informowane o jego zmianie lub cofnięciu.
- m) W przypadku rozwiązania umowy niejawniej lub niejawniej umowy podwykonawczej Komisja lub, w stosownym przypadku, KWB/DSA niezwłocznie powiadomią o tym fakcie KWB/DSA państwa członkowskiego, w którym zarejestrowany jest wykonawca lub podwykonawca.
- n) Po rozwiązaniu lub zakończeniu umowy niejawniej lub niejawniej umowy podwykonawczej w dalszym ciągu zastosowanie znajdują wspólne minimalne standardy zawarte w niniejszej sekcji, a wykonawcy i podwykonawcy nadal utrzymują w tajemnicy informacje niejawne.
- o) Przepisy szczególne dotyczące niszczenia informacji niejawnych po zakończeniu umowy określone zostaną w SAL lub innych odpowiednich przepisach określających wymogi bezpieczeństwa.
- p) Warunki i zobowiązania określone w niniejszej sekcji mają zastosowanie *mutatis mutandis* w odniesieniu do procedur udzielania dotacji zgodnie z przepisami decyzji oraz w szczególności do beneficjentów takich dotacji. Decyzja o przyznaniu dotacji określa wszystkie zobowiązania beneficjenta.

27.5. Wizyty

Wizyty pracowników Komisji w tych podmiotach prowadzących działalność przemysłową lub inną w państwach członkowskich, które wykonują umowy niejawne UE, muszą zostać uzgodnione z odpowiednią KWB/DSA. Wizyty pracowników podmiotów prowadzących działalność przemysłową lub inną w ramach umowy niejawniej UE muszą zostać uzgodnione pomiędzy właściwymi KWB/DSA. Jednakże KWB/DSA zaangażowane w umowę niejawną UE mogą wyrazić zgodę na procedurę, zgodnie z którą wizyty pracowników podmiotów prowadzących działalność przemysłową lub inną mogą być uzgadniane bezpośrednio.

27.6. Przesyłanie i przewóz informacji niejawnych UE

- a) W odniesieniu do przesyłania informacji niejawnych UE zastosowanie mają przepisy rozdziału II sekcji 21 niniejszych przepisów bezpieczeństwa. Jako uzupełnienie tych przepisów zastosowanie będą miały wszelkie istniejące procedury obowiązujące między państwami członkowskimi.
- b) Międzynarodowy przewóz materiałów niejawnych UE w ramach umów niejawnych odbywa się zgodnie z krajowymi procedurami państw członkowskich. Przy analizie uzgodnień dotyczących bezpieczeństwa przewozu międzynarodowego będą miały zastosowanie następujące zasady:
 - bezpieczeństwo zapewnia się na wszystkich etapach przewozu oraz we wszelkich okolicznościach, począwszy od miejsca wyjazdu do ostatecznego miejsca przeznaczenia,
 - przesyłka podlega ochronie przewidzianej dla najwyższej klauzuli tajności materiału, który się w niej znajduje,

-
- firmy świadczące usługę przewozu w stosownych przypadkach uzyskują FSC. W takich przypadkach pracownicy przewożący przesyłkę podlegają sprawdzeniu pod względem bezpieczeństwa zgodnie ze wspólnymi minimalnymi standardami zawartymi w niniejszej sekcji,
 - przejazdy są w miarę możliwości bezpośrednie i trwają nie dłużej niż jest to konieczne ze względu na okoliczności,
 - jeżeli jest to możliwe, trasy powinny przebiegać wyłącznie przez państwa członkowskie UE. Trasy przebiegające przez państwa niebędące członkami UE mogą zostać ustalone pod warunkiem zatwierdzenia przez KWB/DSA zarówno państwa nadawcy, jak i państwa odbiorcy,
 - przed jakimkolwiek przemieszczeniem materiałów niejawnych UE nadawca sporządza plan przewozu, podlegający zatwierdzeniu przez odpowiednie KWB/DSA”.
-

EUROPEJSKI BANK CENTRALNY

WYTYCZNE EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO

z dnia 24 lipca 2006 r.

w sprawie wymiany banknotów następującej po nieodwołalnym ustaleniu kursu walutowego
w związku z wprowadzeniem waluty euro

(EBC/2006/10)

(2006/549/WE)

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 106 ust. 1,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Central-
nych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności jego
art. 52,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 52 Statutu wymaga, aby Rada Prezesów podjęła konieczne środki w celu zapewnienia, że banknoty w walutach o nieodwołalnie ustalonym kursie walutowym są wymieniane przez krajowe banki centralne (KBC) uczestniczących państw członkowskich w oparciu o ich odpowiednią wartość zgodną z nominalnym kursem wymiany. Wskazane środki obejmują wymianę banknotów nowego uczestniczącego państwa członkowskiego: a) na banknoty i monety euro; lub b) w zamian za uznanie rachunku odpowiednią kwotą. Z drugiej strony, w każdym przypadku gdy nowe uczestniczące państwo członkowskie wprowadza okres przejściowy, w okresie takim wskazane środki będą obejmować wymianę banknotów: a) na walutę krajową tego nowego uczestniczącego państwa członkowskiego; lub b) w zamian za uznanie rachunku odpowiednią kwotą.
- (2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 974/98 z dnia 3 maja 1998 r. w sprawie wprowadzenia euro ⁽¹⁾ przewiduje różne możliwe zasady wymiany pieniądza gotówkowego w państwach członkowskich przyjmujących walutę euro. Niniejsze wytyczne zapewniają, iż wymiana banknotów obowiązujących w nowych uczestniczących państwach członkowskich może nastąpić niezależnie od tego, jakie zasady wymiany pieniądza gotówkowego zostały wybrane w danym przypadku.
- (3) Niektóre kategorie banknotów, tzn. banknoty w znacznym stopniu uszkodzone oraz banknoty, które podlegały znakowaniu w ramach krajowych programów znakowania banknotów w celu ułatwienia i ochrony wycofywania banknotów krajowych, nie podlegają co do zasady wymianie i są w związku z tym wyłączone z zasad dokonywania wymiany wskazanych w niniejszych wytycznych.

- (4) W przypadku gdy nowe uczestniczące państwo członkowskie wprowadziło okres przejściowy, wówczas okres stosowania zasad przewidzianych w niniejszych wytycznych w tym państwie członkowskim ulega przedłużeniu w celu uwzględnienia tego okresu; taki okres przejściowy nie powinien jednak wydłużać okresu wymiany banknotów innych nowych uczestniczących państw członkowskich,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WYTYCZNE:

Artykuł 1

Definicje

Dla celów niniejszych wytycznych:

- „uczestniczące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, które przyjęło walutę euro,
- „nowe uczestniczące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, które przyjęło walutę euro, przy czym banknoty i monety euro nie są w nim jedynym prawnym środkiem płatniczym,
- „data wprowadzenia waluty euro” oznacza datę, w której wchodzi w życie uchylenie derogacji na podstawie art. 122 ust. 2 Traktatu,
- „okres podwójnego obiegu” oznacza okres pomiędzy datą wprowadzenia waluty euro w danym nowym uczestniczącym państwie członkowskim oraz ostatnią datą, w której waluta krajowa takiego nowego uczestniczącego państwa członkowskiego może być używana jako prawny środek płatniczy równolegle do waluty euro,
- „data wymiany pieniądza gotówkowego” oznacza datę, w której banknoty i monety euro nabierają charakteru prawnego środka płatniczego w danym nowym uczestniczącym państwie członkowskim,
- „waluta krajowa” oznacza banknoty i monety nowego uczestniczącego państwa członkowskiego wyemitowane przez właściwe władze w takim państwie członkowskim przed datą wprowadzenia waluty euro,

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 11.5.1998, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2169/2005 (Dz.U. L 346 z 29.12.2005, str. 1).

- „banknoty nowego uczestniczącego państwa członkowskiego” oznaczają banknoty wyemitowane przez KBC nowego uczestniczącego państwa członkowskiego stanowiące prawny środek płatniczy w dniu poprzedzającym datę wprowadzenia waluty euro, które są przedkładane innemu KBC lub upoważnionemu przez niego podmiotowi dokonującemu wymiany,
- „okres przejściowy” oznacza maksymalnie trzyletni okres rozpoczynający się o godzinie 00.00 (czasu lokalnego) w dacie wprowadzenia waluty euro i kończący się o godzinie 00.00 (czasu lokalnego) w dacie wymiany pieniądza gotówkowego,
- „KBC Eurosystemu” oznacza KBC uczestniczącego państwa członkowskiego (włączając w to KBC nowego uczestniczącego państwa członkowskiego),
- „wartość zgodna z nominalnym kursem wymiany” oznacza wartość wynikającą z kursu wymiany przyjętego przez Radę UE zgodnie z art. 123 ust. 4 Traktatu, bez jakiegokolwiek różnicy pomiędzy kursem kupna i sprzedaży,
- „znakowanie” oznacza oznaczanie banknotów za pomocą odróżniającego się i szczególnego znaku, przykładowo w postaci perforacji, wprowadzane w ramach krajowego programu znakowania banknotów w celu ułatwienia i ochrony wycofywania banknotów nowego uczestniczącego państwa członkowskiego wyemitowanych przez właściwe władze w takim państwie członkowskim przed datą wprowadzenia waluty euro.

Artykuł 2

Obowiązek wymiany według wartości zgodnej z nominalnym kursem wymiany

1. KBC Eurosystemu zapewniają, że przynajmniej w jednej placówce na terytorium danego państwa członkowskiego prowadzonej przez KBC lub podmiot go reprezentujący banknoty nowego uczestniczącego państwa członkowskiego mogą być: i) wymienione na banknoty i monety euro; lub ii) na wniosek zainteresowanego, zaksięgowane na rachunku prowadzonym przez instytucję dokonującą wymiany, o ile przepisy krajowe państwa członkowskiego, w którym dochodzi do wymiany przewidują taką możliwość. W obu przypadkach wymiana następuje zgodnie z odpowiednim nominalnym kursem wymiany.
2. W przypadku gdy nowe uczestniczące państwo członkowskie wprowadza okres przejściowy, w okresie tym postanowienia ust. 1 odnoszą się do KBC tego nowego uczestniczącego państwa członkowskiego, z zastrzeżeniem iż na podstawie ppkt i) prowadzona będzie wymiana na krajową walutę państwa członkowskiego, a nie na banknoty i monety euro.
3. KBC Eurosystemu mogą ograniczyć liczbę lub całkowitą wartość banknotów nowych uczestniczących państw członkowskich, które będą akceptować od danego podmiotu:

- i) w odniesieniu do każdej transakcji; lub
- ii) w każdym pojedynczym dniu,

wysokość takiego ograniczenia powinna się mieścić w przedziale pomiędzy 500 a 2 500 EUR, przy czym dokładna wysokość stosowanego limitu uzależniona będzie od odpowiedniej praktyki krajowej.

4. KBC Eurosystemu odpowiadają za odprowadzanie banknotów nowego uczestniczącego państwa członkowskiego wymienianych przez nie zgodnie z niniejszymi wytycznymi do KBC państwa członkowskiego, które dokonało emisji tych banknotów.

Artykuł 3

Banknoty niekwalifikujące się do wymiany

Banknoty nowego uczestniczącego państwa członkowskiego uszkodzone w znacznym stopniu nie podlegają wymianie na podstawie przepisów niniejszych wytycznych. W szczególności wymianie nie podlega żaden banknot składający się z złączonych razem więcej niż dwu części tego samego banknotu ani też żaden banknot uszkodzony przez urządzenia chroniące przed kradzieżą. Ponadto nie podlega wymianie żaden banknot, który podlegał znakowaniu lub który został uszkodzony w sposób uniemożliwiający stwierdzenie, czy podlegał on znakowaniu.

Artykuł 4

Okres obowiązywania zasad przewidzianych w niniejszych wytycznych

1. W odniesieniu do takich banknotów nowego uczestniczącego państwa członkowskiego które kwalifikują się do wymiany, wymogi art. 2 i 3 znajdują zastosowanie:
 - a) od daty wprowadzenia waluty euro przez takie nowe uczestniczące państwo członkowskie;
 - b) do czasu, gdy wymienione zostaną wszystkie banknoty, jakie przedłożone zostały do wymiany przed upływem okresu dwóch miesięcy po dacie wymiany pieniądza gotówkowego w nowym uczestniczącym państwie członkowskim.
2. Jeżeli dane nowe uczestniczące państwo członkowskie wprowadza okres podwójnego obiegu dłuższy niż dwa miesiące, wówczas okres, o którym mowa w ust. 1 lit. b), stanowi najdłuższy z okresów podwójnego obiegu obowiązujących w nowych uczestniczących państwach członkowskich, wobec których ma zastosowanie ta sama data wprowadzenia waluty euro, co wobec danego nowego uczestniczącego państwa członkowskiego.
3. Okres obowiązywania zasad przewidzianych w niniejszych wytycznych będzie taki sam dla wszystkich nowych uczestniczących państw członkowskich, wobec których ma zastosowanie ta sama data wprowadzenia waluty euro. Okres ten będzie równy najdłuższemu okresowi wynikającemu z zastosowania ustępów 1 i 2. Wprowadzenie okresu przejściowego w danym nowym uczestniczącym państwie członkowskim nie prowadzi do wydłużenia okresu wymiany banknotów innych nowych uczestniczących państw członkowskich.

*Artykuł 5***Wejście w życie**

Niniejsze wytyczne wchodzi w życie pierwszego dnia po ich opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 6***Adresaci**

Niniejsze wytyczne są skierowane do KBC uczestniczących państw członkowskich.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem, dnia 24 lipca 2006 r.

W imieniu Rady Prezesów EBC

Jean-Claude TRICHET

Prezes EBC
